

~~Augusta Nobbelin~~

~~Augusta Nobbelin~~

~~Augusta~~

~~Augusta~~

Langbok

Augusta Nobbelin

1907

"Lyckebo"

"Neapel"

Malmö

Malmö 1907

Lantflickans klagan!

- 1 Förgäves uppså stegen jag dig att möta jag
 Jag lyssnar, ropar och jag lyssnar åter
 Det vädret är som blåser, det böljen är som slå
 Men vännens röst sig icke höra låter
 Och skyarna de gå
 På himmelen den blå
 Så vandra mina tankar och ingen vila få
 Så länge jag ej finner den jag söker
- 2 En tid det var så roligt den tid förfluten är
 Då vänskap du för mig i hjärtat lyste
 Då jag gick utad lunden så var du för mig där
 Det minnes himlens stjärnor som oss lyste
 Det lufted du mig gav
 Att bli min tröst och stäv
 Och om det vare stärrer det stora vida hav
 Det rymde aldrig lädjen som jag kände
- 3 Och jag har älskat fader och jag har älskat mor
 Men dig jag älskat mer än jag kunde
 Ty ej i hela världen en kärlek sann så stor

Kanhända att en synd där jag gjorde
 Min mor jag grätit har
 Och jag har sagt min far
 Men aldrig större smärta jag i mitt hjärta bar
 Än den mig vännen gjort som mig besvickit.

4 En vinter har förflutit den vintern var mig läng
 Jag önskade den mången gång till ända
 Du var i mina drömmar du var i min sång
 Du var i mina tankar vid min slände
 Men varen återkom
 Fast grön dock glädje tom
 En annan fatt det hjärta som var min egen dom
 Jag aldrig därpå tänker utan tårar.

5 Och solen ser jag smälta på bärigen is och snö
 Till klara vattenbäckar som försvinna
 Men i ditt kalla sinne kan hon ej göra ta
 Att dina ögons källor månde rinna
 Och ljarna de gro
 Och fåglarna i ro

Men jag går ensam sörjen stäckars fläcka

6 När du van blivit änka hon sig tillfredsger
 Och hennes hjärteser kan ingen läsa
 Men döden henne finner när solen skredit ner
 Och slutar hennes kval och klagovisa
 Som hennes domnar av
 Mitt hjärta med sitt kval
 Och liksom gröna trädet som falldes i sin sad
 Skall snart mitt unga hjärteblod farstelna

7 Farväl du sköna sällhet, farväl du falska va
 Jag dig förlata kan men aldrig glömma
 Du mig har övergivet men dig jag älskar än
 Jag känner det på tårarna som strömma

Du skall min bär kanske
 Med tårna ögon se
 Men bli de förr ej vata så bli det väl de
 När du en gång inför din Gud skall soara.

8 Farväl i klara stjärnor, i ljus om farväl

Ty snart i himmelriket Gud giv det så väl
 De heliga Guds änglar för mig sjunga
 Farväl de gröna strand
 Jag suttit på i bland
 Att vänken på chokt rosor och bundit önskebånd
 Farväl allt som mig kärast är på jorden.

2 Örn och Elin!

1 Nu skall vi ankrarna lyfta från botten
 Segeln hissas högt upp i tapp
 Högt i masterna invid knappen
 Svajar vimplar i glada lopp
 Nu från mitt fädernesland jag går
 Med i mitt hjärta kärleks sår

2 Ty där en blåögd Tärna spågis
 Som jag mitt hjärta givit kär
 Aldrig för guld min kärlek sägis
 Hållt jag den med i graven tar
 Elin o, Elin glöm ej mig

Uppå min blåa farliga stig.

3 Skulle en blitter junga från höjden
 Fräsande vågar slå över bard.
 Skall ut tankarna jag äga frejden
 Att du beständigt står fast vid ditt ord
 Vart jag mot farorna ilar framåt
 Uppå min blåa farliga strät.

4 När vi till Kapstaden humnit anländer
 Sänder jag brev till min älskade mor
 Blott för att kärlekens lagar uppstånda
 Så att de ej må släckna och dö.
 Kan du mig glömma Elin o, säg
 Uppå min blåa farliga väg?

5 Lat hoppets ankar kätting ej bresta
 Här till din kärleks farkost, min vän!
 Om starmar ryte, tra ej ett sista
 Sängen vi se varandra igen
 Nej jag skall komma åter till dig
 Uppå min blåa farliga stig.

6 Skulle din trohet mot mig dusvika
Farrän jag kunnit mit föderiäestånd
skall ifrån alla Kvinnor jag vika
Skänka åt havet både kärlek och hand
Jag vill ej tro det Elin, o, säg
Uppå min blåa farliga väg?

7 Farväl, o, Elin nu lämnar jag hamnen
Sär emot farar på okända hav
Trycker i tankarna dig uti famnen
Havet jag ej vill skall bliva min gran
Ringen på fingret bär jag för dig
Uppå min blåa farliga steg.

Elin: 8 Farväl ~~min~~ Eric lycka på färden
Hvarthän din väg i världen än går
Jag är dig trogen trotsar och flården
Ty samt din bit framför mig står
Väl, jag dig älskar, älska och mig
Uppå Din blåa farliga steg.

3. Axel och Hilda!

1 Iunis månad högt på fästet i lar
Och om natten gångar vi till ro
Alla då i somnens sköte vilär
Men på strandese, där vandra två.

2 Det är Axel som och med sin flicka
Skeppet lyggen reda skall astad
Aoskeds kysen vill han henne giva
Där för matas de på havets strand.

3 Om signal nu ifrån skeppet ljuder
Axel omfamnat har sin unga brud
Fart sin båt han ifrån landet skjuter
Nu farväl, o, hult beskärda brud.

4 Tiden ilar fram på lätta vingar
Fyra månader förgångna var
Ingen där som brudkys kunde giva
Men på Hildas kinder rosen brunn.

5 Hilda går om kring i tusen tankar
Iunis månad högt på fästet står.

Och om natten ser man henne vandra
För att tala med de böljar blå:

6 O, du grymma, grymma, stolta bölja
Säg mig om du rovat bort min vän
Är han där då vill jag honom följa
Bölja, bölja, giv mig svar igen.

7 Havet stiger och en havsfru sjunger:
Skeppet strandat vi ha gått i bro
Ingen här som räddning kunde giva
Därför fick han en för tidig grav.

8 Som färdvildad lilla Hilda sjunker
Ner på botten av det djupa hav
Avel, Avel, här man henne ropa
Avelvinkar från sin våta grav.

4. Alfred och Alfhilda!

1. Året artonhundra och det var nittio tre
Till kronans tjänst i Stockholm jag drog som ni kan
se

Jag bad farväl av hemmet jag sade till min vän
Kanske du har en annan föran vises igen

2 Alfhilda grät hon sade: "Nej det kan aldrig ske
Hur långt du än vill resa min allra käraste."
De orden kom från hjärtat, från hennes unga
"Nej stanna du helst hemma och skänk mig
fred och ^{fröjd} ~~fred~~ ^{och} ~~fred~~

3 Jag reste och snart kom jag till Sverges huvud
stad
Jag glömde där Alfhilda jag ledde fri och glad
Två månader föringarna sen skrev jag henne till
I brevet stod de orden jag här om tala vill.

4 Idag Alfhilda skriver jag sista gång till dig
Du söka må en annan för evigt glömma mig.
Ty jag en vän har valt mig då tiden var så lång
Därför farväl Alfhilda farväl för sista gång

5 Alfhilda fick snart brevet hon grät hon bad
min vän, är det din mening hur skall med mig det
Kandu mig så förglömma som tro mig snart har
Nej, det kan aldrig hända den sorg för bitter var

6 Ty vet jag har här hemma en liten son så rar
Får hans skull vill jag bedja till dig o, Thildas far
Och skriv nu snart tillbaka och skän k omitt
Och därmed vill jag sända mitt brev i hopp och tro.

7 Jag läste detta brevet för alla på kasärn
Karpater, artillerister som äro landets värn
Jag spe och skratt blott hörde gälv var jag
Jag gjorde spe av brevet Alfhilda och hennes son

8 Då inföll den kamraten som vid min sida stod
Det har den sorgna flickan vist skrivit med sitt
Ja, du går synd mot henne, som trofast är mot dig
Då kom en tar i ögat på honom och på mig.

9 Jag satte mig att skriva densamma dag ett brev
Och sände det till henne som hon mig ledit har
Mitt hårda hjärta klappa då jag skrev dessa ord
Du får mig evigt glömma på denna världens jord.

10 Så hände det en morgon förrän revälgin ljöd
Där kom ett brev från hemmet, Alfhilda din är död

11) Det var då
hon gick lä-
sa ditt brev
så fullt
och han
Så tar hon upp
ur vaggans sin
alle hare son
Smög skog
Såg nedåt in
Sjön och där
försvaran hon
platt. I går den
Tolpée jakt
en vacker
sommarn etc.

Ja, du bär största skulden att hon gick ur livet här
Ja, grovligt har du syndat mot Gud och mot din vän

Jag reste hem då fann jag ett brev i trädens rat
Jag läste detta brevet så snart jag tog det mat
Talika sista raden hon skrivit dessa ord:

Får din skull Alfred där jag som mig har glömt
på jord."

Att brevet talat sanning det trodde den äppel
Vi sökte dock Alfhilda långt innan det blev dag
Vi gick igenom skogen och vid en klippig strand
Där flöt ett lek Gud hjälps mig jag drag det upp
på land!

Hu vilar hon i graven med barnet på sin arm
Det slumrar blott i döden allt vid sin moders barn
Men jag får ensam vandra min bekymmersamma gång
Och därmed vill jag sluta sin sorgeliga sång.

5. Seglaren.

1 Det var en afton då stjärnen ven
Och vinden kyler den friska kind

Da blomman vissnat och fageln flytt
Och ängens grönska i snö färbytt.

2 En blick mot himlen jag sänder da
Vad den är klar och vadd den är bli
Mång tusen stjärnor som blicken såg
Och lyser seglaren på märkbla väg

3 Da tänkte jag liksom stjärnan da
Ett lys i natten för seglarnär
När vinden sopar var blomman ren
Och kärlek trotsar färgängelsen.

4 När allt på jorden blir märkt och kallt
Da vill för honom jag vara allt
Da vill jag lysa min älsklings spår
Och bli hans stjärna varhelst han går

5de slut.

5 Och när jag honom g kunde få
Det hoppet likväl mig återstår.
Att varhan finnes så skall ändå
Min sista tanke till honom gå.

6 Nu vill jag sluta nu vill jag dö
För här i världen är bara nöd
Farväl min älsklings kom mig ihåg
Jag lyser seglaren på märkbla väg

7 Farväl min älsklings lev nöjd och säll
Nytt hvits glädje den sista kväll
Men glöm g vänner som vitt dig väl
Evad dig händer, farväl, farväl.

8 Da honom tänker jag var minnt
Och skall säga till hvits slut
Jag kan g leva förutan dig
Nj aldrig, aldrig jag glömmar dig

b. Harpan.

1 Jens lica stugan en kulan kväll
Pteg Gunnar med barkt ifrån skogen
Till bröd skall det bakas på ugnens hatt
Men icke ett mjöldoft fans uti hans fjäll
Och eke ett ar uppå logen.

2 Da kommo de mat hon om barnen toa
 med blekade kinder de arma
 "Giv brod et oss fader vi hungre sa
 Ack, lat oss allenast en smule fa."
 "Jag har intet Gud sig far barna."

3 "När moders bars bart på densvar ta bar
 Och när under mullen dess kista
 Blev gånad uppå vallen där kyskan star
 En kaka du gav den var vatt av din tar
 Säg, fader o, var dit den sista?"

4 Mina barn jag har intet att ge er idag
 Men Gud skall i morgon väl sända
 Den hjälp vi förbede os hans behag
 O, var en blott stilla och njöda som jag
 I morgon här bakes kan handa.

5 Sa tog han från mossiga ryggen ner
 sin harpa vad magt i dess stamma
 De hungrande sma icke klagade mer
 Då infallna kinderna glädjen ler

Och klungen kan plagorna hämma

6 Med ansiktet bart vant att döja en tar
 Att icke sin ångslan förräda
 Nu fadren en muntrande polka slår
 Och barnen de dansa och hoallen förgår
 Tills trötta de somnade båda

7 Vid bädden av strå där de slumrade är
 Da bad han: O Gud ifrån noden
 Befria dem du alla lidandes vän
 Det skedd de vaknade aldrig igen
 Befriaren kom det var döden.

7 Wispermän

1 Det viskar i den stilla dalen
 Vem viskar där
 Det är ett slag utav näktungalen
 Det bäcken är
 Nej, bäcken stannat
 Fyrt fågeln är

- 1 Det är väl annat
Som vis skar där.
- 2 En jungfru satt med en brans i hären
Vid Visperbäck
Som ängeln mild och som ros om varen
Så frisk och täck
Hon viskar tragen:
"Min natt är lång
Så märkt är skogen
Kom hem när gånge!"
- 3 Det suckar i den stilla dalen
Vem suckar där.
Det är väl duvans suck i alen
Det floden är
Nej duvan lilla
Ej suckar så
Och Riken är stilla
Vem suckar där?

4 En yngling inom fängselmuren
I marker satt
Hon suckade och i naturen
Hans röst hörd matt:
"Jag kommer tillara
Men när vet Gud
Lat Hedjan vara
Hon är min brud."

5 Den fängne ynglingen dog i bojan
På Falkenberg
Och visperman i chokladkojan
Hon dog av sorg
När svanen landar
På blomligt skär
De trognas andar
Mätas där.

6 När solens första strålar glimma
På humlens rand
Och tysta silverfiskar stinna
I stening strand.

En var som fiskar
än höra han
Att när hon viskar
Luckar han.

8. Östersjön.

1 Du blånande hav som mång tusende år
Mot Skandins klippor har slagit
Som brutit din boga var gryende var
Och fuggard i fjärran har dragit
Dig agnas min sang ty jag lång tar ~~det~~
När böljorna slå emot skären

2 Hur gott är där ute hur svalkandeskönt
När varliga vindarna smeka
Då vågarna skifta i blätt och i grönt
Och strålar kring topparna leka
Se bränningens skum är så glänsande vitt
När böljorna slå emot skären.

3 Men ska kar orken en sin vinge med dan
Bli havsjungfrun askgrå om kinden
Och brytes mitt segel för bristande ran
I tusin de stycken av vinden
Då klappar mitt hjärta av stallet an med
Bland böljar som kyta mat skären.

4 Mig tycks att en stälklang så ren och så klar
På skiftande dock och så präktig
Av liv och av lust över böljorna far
Dess grundton är stark och är mäktig
Huvvågarna skifta i dur eller mall
När böljorna slå emot skären.

5 Ack hård är den kamp som vid starmvägensvall
Av seglaren köpas på haven
Lugn står han dock bakom sin bräckliga vall
Tid randen till djupblåa graven
Och banar sig väg genom dolda försät
När böljorna slå emot skären.

7 Dock älskar han havet av hela sin håg
Med fararna är han förtrogen
Hans längtan står han till den skummande våg
Från fredliga hyddan och gylagen
Kad under lig tyusning det ligger också
I böljar som slå emot skären.

8 Se därför jag kväder med hjärtat i brand.
Min sång till att vågarna prise
Som manande vaggas kring Skandins land.
Och vågen till starhet oss vise.
Som tusende sagor från forntida dar'
Frambringa vid slag emot skären.

9 Han brattas med rasande vindarnas tropp
Med strömmar och branning och dimma
Hur ofta, hur ofta är bleknat hans hopp
I nådens och midnattens timma
Bland dödliga ingen bevittnar hans strid
Blott böljar som slå emot skären.

9 Du fria du stolta du brusande våg
Du sköna du glittrande klara
O, täl mig de härliga strider du såg
Och lär mig din sång att förklara
Jag lyssnar med tyusning till sagan så rik
När böljarna slå emot skären.

10 Men ser du att våldet vill nalkas vårt land
Och fiendens flattar sig samla
Da lyde som hjällarkarn sängen mot strand
"Till vapen båd unga och gamla"
Och icke förjåvis skall höjas ditt rop
När böljarna slå emot skären.

11 Ty än är det likt sig det släkte som bor
Bland nordiska fjällar och dalar
Och ännu på Gud och på stället det trar
Än fadernas kärnspråk det talar
Den ovan oss trotsar skall finna sin grav
Bland böljar som slå emot skären.

9. Kaffe tar en. I dus

1 Av allt det goda, som man får tar
Bland alla jordiska drycker,
Ju kaffe tar en den bästa är:
Den skingrar människans nycker
Den styrker kroppen, den lovar själen
Den hälsar från hjässan, - med i halen.
Halleluja!

2 När hösten kommer med bläst och snö
När varen lojar sin vata
Då blir till lynchet man kär och slä
Man vill blott sova och tröta
Ja, man är ruslig i hela kroppen
Men... då finns hälsan i kaffekoppen
Halleluja!

3 När frun sin älskade man har mist
Och sitter ensam med gälden
Hon bittert säger sin dubbla brest
Men... sätter pannan på elden
Och när den kolarnat hon lampar baren
Och hämtar styrka i kaffe tar en

Halleluja!

4 När färsk nyheter mändes tas.
Från stadens hundrade kantar
Man på ett litet konett kalas
Ser sina vänner och tanter
Vid kaffebordet man gör sitt bästa
Med fantiserande om sin nästa
Halleluja!

5 Förutan kaffe - o, gudadryck -
Fad vare mänskliga livet
Allt nytt, som ännu ej finns i tryck
I pannans botten står skrovet
Ty sen man druckit ur sista slumpen
I ta hvets gatar i kaffesumpen
Halleluja

6 Den ene dricker sin tar på bit,
En annan älskar att doppa
Parlarar därvid med sådan flit
Att man bör öröner propa.

Som tumman kultrar i krigsrevälgen
Så kultrar tungarna i konsegen
I ballekeps.

10. Alpflickan.

1 Tid foten av alpen i dal djupets grönska
Jag finner så skön både himmel och jord
Här ungdom, hälsa, har intet att önska
Jag sjunger min visa och vallar min gård
Men här jag lavinernas äska.

och faller ett snöberg ur skyn
:: Då komma vi alla i brådska
och skynda tillbaka till byn ::

2 För morgon en alpas jag fastar i hatten
och börjar min vandring med staven i hand
Tid blågöda sjöar med speglande vatten
Min gård hämtar svalke i middagens brand
Men västern strår rosar på fjällen
De bruna i purpur och guld
:: I hyddan vi samlas om kvällen

Min själ är sorgfri och säll. ::

3 Hör, vattfallet brusar, det brusar mig sover
Men kommer en ovän jag vaknar igen
Och kommer en bergflod den slappar jag över
Och kommer min älskling så kysser jag den
Men älskling var kan han väl vara.
På länge jag sett honom ej
:: Du klippa jag ber dig o, svara
Männ är han mig trolos o, nej. ::

4 Det talas så mycket om oron och kovalen
Jag känner dem ej vill blott sjunga och le
Men skulle de ären hit komma i dalen
Jag klattrar på bergen det kunnat ej se
Tyst, härs ej ett alpharn där borta?
Min älskling mig viskar hit fram
:: Med sång vill jag vägen få korta
Spring på, o, spring på minna Comma ::

- 1 När stundom mötas jungfrur två
 På gatan trottoar
 Det kan ju hända parat då
 En liten pratstund tar
 Och då berättas där så bra
 Av pratiska så van
 Vad Fia sa 'att Emma sa'
 Att Hulda hårt i stån.
- 2 Jag får berätta här, du
 Fast jag har lite bratt
 Att Jönssons Anna Stina nu
 Ibar äntligt fastman fått
 Och vet du vem som hon skall ha
 Jo, kusken hos Laron
 Och Ellen sa 'att Mia sa'
 Hon hårt det ner i bon.
- 3 Hos Johanssons ska bli kalas
 Från lär vist fylla är
 Charlott hon var och länte glas
 Hos Anderssons i går

Man fyra tårtor vist skall ha
 I från konditorit
 Och Betty so 'att Freda so'
 Att Anderssons skall dit.

4 Och kan du tänka så befängt
 Och så betalj så hård
 Fru Larsson hade kläder hängt
 På madam Perssons gård
 Och denna lär vist därför ha
 Ett sådant väsen fört
 Att Lotten so 'att Gerda sa'
 Hon aldrig maken hört

5 De från däruppe middagger
 Hur tror du väl hon går
 Hon går till grannarna och ler
 För län lite smär
 Och ingen jungfru kan hon ha
 Jämt byta om hon får
 Amanda sa 'att Alma sa'
 Att kokos gick i går.

6 Och fröken som du vet har stätt
 Hoos Pålsons i affär
 På näsan har en värta fått
 Så står som: "si så här"
 Och vill hon ej den värtan ha
 Till dess hon läggs i grav
 Johanna så' att dohtar'n sa
 Att näsan får tas' av.

7 Adjo nu får jag lov att gå
 På tok det annars bär
 Mitt herrskap åter släcker två
 Och maten har jag här
 Att skynsam t nu till fätter ta
 Det blir nog allra bäst
 För Selma så' att Pilma sa
 För vare till härmäst.

12. Kung Erik.

1 Sakta glida vimpelprydda batar
 Mälarn speglar röda aftonskyn

Arar plaska under valthurns låtar
 Löbskog doftar invid vattnets bryn
 Fall nu äran sluppen lägg på svaj
 Vagga utan mål en natt i väckra maj
 Valthurn tystna du
 Öka lyssna nu
 Kung Erik liker på lutan.

2. Konung Erik på sin lute liker
 Lutan layd på silkesticket knä
 Och den vita handen väljud smeker
 Fram ur silversträng på sederträ
 Liten Karin lyssnar tyst då på
 Tills i hennes ögon klara taras stå
 Är herdinnan min
 Inte glad i sin
 Kung Erik liker på lutan.

3 Fruktar du försät ifrån min broder
 Dertig Rödskäg, säg min tankes sol
 Än jag håller fast i rikets roder
 Än jag sitter på kung Gortas stol.

Till dess dagen purprar bergets hatt
 Låt oss älska blott i vårens ljusa natt
 Det är långt igen
 Än till morgonen
 Kung Erik liker på lutan

4 Liten Karin unge kungen ber dig
 Bli du min och Stockholms borg du får
 Säg ett ord; och jag guld kronanger dig
 Att förblekna i ditt gyllne hår
 Jag är Erik vackra drömmars kung
 Smidd av människans stielar bli g' skön an tungs
 Svät g' barnet med
 Så blir riket ditt
 Kung Erik liker på lutan.

13. Alp-visa.

1 Uppå Alpens isbelagda spira
 Dit g' mig en mänsklig fot kan nå
 Syns alparas sina stänglar visa
 In i bergets isbelagda vira.

2 Men i dalen vänta och en blomma
 Lika skön som alpens fagra ros
 Många friare till henne komma.
 Alla vilja äga dalens ros.

3 Den blomman var en ung behaglig kvinna
 En dotter till den rike Konrad. Men
 Men henne följde ingen lycklig stjärna
 Ty falskhet uti hennes hjärta bar.

4 Ack i blommar suchade hon ofta
 Den som finge äga er en stund
 Finge känna huru skönt i dofta
 Och trycka blott en kyss på eder mun.

5 Så hon tänkte då en yngling sade
 " Evelyn, säg vill du bli min brud
 Allt mitt guld jag för din fot nedlade
 Och klädde dig i alpens blanda tröskur."

6 "Nej; han soarte ingens brud jag bliver
 Förän han mig först ett kaffe ger."

Det är ett han mig en alpas giv
En enda blott jag fodrar icke mer

7 Kuno går mot alpens högsta höjder
Men Evelyn hon skyndar ner mot byn
Får att nyta dansens yra fröjder
Medan als karn vandrar upp mot skyn

8 Kuno klattrade på bergets klippa
Tills han kom dit blammen slagit rot
Förens enda handtag var en bloms turkappa
Och mot en tuoa stödde han sin fot.

9 Evelyn, här har jag dina blommor
Men vad är det en alpas vit som snö
Evelyn, och vänta snart jag kommer
Min Gud jag faller lät mig icke dö

10 Så han ropar då han startar neder
Huskligt djupt från Alpens högsta topp
Nu i dalen ligger blott hans kläder
Och så hans rypligt sänders lagna faroggs

11 Evelyn, hon kommer nu från gillet
Fick se den döde då han huskligt skrek
O, store Gud nu har jag själö förskjutit
Livet för den som jag älskad i

12 Hennes fader även kom till stället.
Men döden då förent dem båda två
Sen hela byn med honom tar ar fallde
Till brudpar döden gjorde dem ändå

13 Långre pennen i färmär ett rite
Om blstraffad kvinnan och mod
Alpensrosor är i längre vita
De blevo färgade i Kunos blod.

14. Lugn vilar sjön!

1 Lugn vilar sjön kring berg och dalar
Rin breder natten ut sin arm
Och fågelns rast i mera talar
Han slumrat till vid skogens barm.

2 Lagn vilas sjön rin aftonvinden
 Till ro sig lägger invid ön
 Och blomman blygt sitt huvud sänker
 Hon beder frömt sin aftonbon

3 Lagn vilas sjön så fridfullt vinka
 De märka stjärnor i det blå
 Var tyst! Var still, o, mänskohjärta
 Snart även du skall friden få!

15. Das de Casatré.

1 Stina lilla snarta. Hade skänkt sitt hjärta
 Till en gosse uti byn
 Hennes eget hjärtgryn
 Men ack, fickas många
 Wille honom fånga
 Ty han var den stiligaste gossen uti byn
 Gudagåva är det vill jag lova
 Att vara ung och glad och ha en liten hjärtshakt
 Skratta sjunga, dansa med de unga
 Svänga med sin hjärtvän uti en Das de Casatré.

2 Rike Clas. Hilda
 Var en bland de milda
 Tänkte traligen som så
 Yngen kan mig väl förstå
 Nisse är så vacker
 Jag får nervatacker
 Om jag inte genast kan till fästman hon omgå
 Gudagåva är det vill jag lova. etc.

3 Länsmans vackra Emma
 Wille själv bestämma
 Wem som ändå ginge ann
 Att för henne ta till man
 Wit ni vad som hände
 Nisse var den ende
 Som var vacker nog och värdig hennes lycka vanna
 Gudagåva är det vill jag lova. etc.

4 Prästens lilla Anna
 Även fick besanna
 Att den rätta kärleken
 Ännu länge lever än.

Hon blev här i Nisse
Denna glada prisse
Och han hennes hela lycka vann
Sudagiva är det vill jag lova. etc

6 Klockarens Maria

Var så gärv att fria
Nisse om du vill ha mig
Skall jag troget älska dig
Jag har tusen
Som kanske går susen
Får jag bli din egen lilla kära gumma såg?
Sudagiva är det vill jag lova.

6 Nisse Stina krogen

Båd dem dra åt skogen
Kajsa g' det minsta Jul
Difter jag mig aned till Jul
Sen när fåglar drilla
Åker jag en villa
Nisser svenska flaggan där var söndag ~~blå~~
och gul.

B19
Sudagiva är det vill jag lova
Att vara ung och glad och ha en liten hjärteskär
Skraffa sjunga, Dansa med de unga
Svänga med sin hjärtvän uti en Pas. de Quatre.

16. Wisa.

Litet bo jag sätta vill
Gård med trädgårdstappa till,
Liten åker till att grava
Vill jag uppa landet hava;
Huset utan vank och kist:
Fyra rum och förstu kist;

Ladugården lagom stor
Ätta får och fyra kor
Gris i stian, häst i stallet
Liten koarn vid vattenfallet
Och vid byggnan när vid strand
Liten båt att ra ibland;

Irona² ångar, godda² fält,
 Atting sa² ardentligt stätt
 Harvad aker, raka diken
 Wacker utukt utåt viken
 Och, så långt man skonja kan,
 Berg och halmar om varann.

Dita vill jag ha ännu en fars
 En far söt och hygglig före
 Men hos flickarna jag tycker
 Öj om flard och bjäps och nycker
 Är hon flardfull, vill jag ha
 Hällre korgen än fa ja.

Iron bar vara - här ni det
 Mera magerlagd än fet,
 Glad och vänlig, from i seder,
 Nädigt, jag mig undanbeder
 En, som själsar utan ro
 Ut och in på kjeppad sko.

Ingen ödslighet får rå;
 En grin alle i var vrå
 Anskar snart vid pappas sida
 Wagn att åka, häpp, att rida,
 Pappershatt, trumpet, och kort,
 Tupp, som värper immer fort.

Vad skall mer jag litta på?
 Litet bokskäp i en vrå.
 Mar om hvällu i ordningstaller
 Aftward och läsning, eller
 Litter mar och jag i lag;
 Liten visa sjunger jag.

Frevund skall bli vardagsgäst,
 Lögn och skoaller bli var gäst,
 Öppen sanning fara ardit;
 Warmt i hjärtat gatt ja, barden.
 Dörren, öppen får var vän,
 Stangs för flardfull slatt igen.

Sådan bo jag sätta vill
Bums — när kassan räcker till,
Men hur skall väl kassan ochas
Fört vårt skall lyckan sökas?
Slanske sitter hon uti
Högat utländskt latteri.

Hymn. 17.

Ur svenska hjärtans djups en gång
En samfärd och en enkel sång,
Som går till kungen fram!
Var honom trofast och hans ätt
Sär kronan på hans hjässa lätt,
Och all din tro till honom sätt,
Du folk av trydno stem!

O, koning folkets mages tal
Ar avin ditt. Beskärma det
Och värne det från fall!
Stå oss all världens härar mot,
Vi blinka för deras hot

Vi lägga dem inför din fot-
En kunglig fotajvall.

Men stundar och vårt fall en dag,
Från dina skuldrar purpurn tag,
Lyft av dig kronans tvång,
Och drag de kära färger på,
Det gamle gula och det blå,
Och med ett svärd i handen gå
Till kamp och undergång.

Och grip vår sista fana du,
Och dris tillige för ännu
I döden dina män?
Ditt trogne folk med hjältemod
Skall somna evasitt bästa blod
En kunglig purpur varm och god,
Och soepa dig i den.

Du himlens Herre med oss var
Som förr du med oss varit har
Och leva för oss i evighet.

Det gamla lynnets art igen
Hos svea kungen och hans män,
Och låt den ande vila än
Utöver nordanland!

18. Warsång.

Glad såsom fågel i morgons tunder
Hälsar jag våren i friska natur.
Lärkan mig svarar och trasten i lunden
Ärken på åkern och arnen i furu.
Se, hur de silvrade bäckarna små
Hopsa och slå
Wänliga armar kring tuvar och stenar
Se, hur det sprätter i buskar och grenar
Och tiv och av dans
I den härliga vårsolens glans!

Darren är öppen i slott och stugas
Öppen som människahjerta om värn.
Kallträlen leker med bromsar och flugor
Barnet på ången och fiskarn vid årn.

922
Frisk och förnöjd i sin glittrande värd
Ut på sin färd.
Långt från den klippiga stranden kastar
Gungad av vägen och krokarna kastar
Hvar spelande vind
Gjuter rosor i hjärta och kind.

Jägarn bland lundernas blomsterskara
Loser sitt flämtande köppel till jakt
Hörnet det klingar och fjällarna svara
Härliga lid! I från trakt och till trakt
Skallar ditt jubel med vindarnas fart
Måhligt och klart.
Hälsa och fröjd man i nyttningen vinner,
Kvalmet av hvit däruppe förs vinner
På klippornas bryn
Wid den luftiga, purprade skyn.

Är det ej varligt och friskt om vinden?
Öppna ditt fönster och andas och njut!
Känn, hur det doftar i susande vinden!
Björklöv och gulloivar varje minut

Allt är i sprickning på berg och i dal
Herrängens al,
Sjöarnas vass omkring gröns brände tuvar
Klipparnas skar, bebodda av duvor
Och granträdets topp
Utav blod i den snårkrona topp.

Se huru arnen från klippan hastar,
Speglad i bäcken med skyar och fjäll!
Här ut lunden de sjungande trastar
Här den berusade arnen på sin håll!
Skynda ur vaknade lyddan dig ut!
Andas och njut.
Himlens och vågens och ängarnas fröjder!
Yngling, en gång från de djupblå höjder
Den majdag fargar
Och i kastholmens dimma du står.

Glad såsom fågeln i margontunden
Sjänger jag varen i frika naturen.
Sorgen där i ler från sjökn som slunden
Flar från agat som fågeln från luren.

323
Lunder och sjöar i vardagens dräkt.
Sonden er fläkt!
Wishen alltjämt i mitt öppnade sinne
Wärens och glädjens och barn domens minne
Ty sargen fargar.
Som ett maln i den blommande ear.

* 19. Ty det gjorde mamma när mamma var flicka
Jag kan väl ej annat än klaga och ropa
Som äger en mamma så sträng
Var margin fören klalkan är sju skall jag ropa
Och sen får jag bädda min säng
Sen får jag där sitta så ensam och niska
Männ mamma det gjorde när mamma var flicka
Men jag är väl ridan en fjärtan års smärta
Som känner förmimmer och här
Och därtill så har jag ett alskande hjärta
Som klappar jag vet väl vem för
Men jag är farhuden på gossar att blicka
Fäst mamma det gjorde när mamma var flicka

Jag sjöng på en vis så om kärlek och söka
En gång när jag sett i min vana
"Om kärlek min flicka härs Mamma predika
Är något du g' har förste
På kärlekens steg är så lätt att sig arbeta
Fast Mamma högtick den när Mamma var
glucka.

Men snart skall jag träffa min Pella på isen
Det är mitt lustanda beslut
Och Mamma skall g' ha ett ny om kartian
Får da' får Karl Ericson slut
På smygvägar gå vi det ingen kan blika
Får det gjorde Mamma när Mamma var glucka

När fyra jag fylt får i frihet jag vandra
Fra Ericson heter jag da'
Ett luss skall vi ha som är högre än andra
Och modt i en stad skall det stå
Och da' skall vi ha både jingfru och amma
Får det hade Mamma när Mamma blev Mamma.

20. Respalska.

B24

Klang min vackra hjälla i den sena kväll!
Spring, min raske fjäll, över mo och fjäll!
Hemåt ila vi med vindens snabba fart,
Där så vilå vi i mjuka armar snart,
Och vår lycka ingen må fartycka,
Alla kvällens narsken flämta där i skugga,
Alla sälla minnen skämta för vår syn
Klang min vackra hjälla i den sena kväll!
Spring, min raske fjäll, över mo och fjäll!
Hemåt ila vi med vindens snabba fart,
Där så vilå vi i mjuka armar snart,
Och vår lycka ingen må fartycka.

Ratoch - det sprakar någon frost i björk och tall
Ratoch - ett brak i skogen bader farans fall
Dranens långa skuggar darra lätt på snar
Yvig är des psalt, och varje kvist är grön
Skogens kung är svigt ung och fager.
Tusen, tusen stjärnor quistra i hans skär
Ingen kung på jorden sådan krona får
Ratoch - det sprakar någon frost i björk och tall

Hij galopp - det går på ingjans sitaer lapp
 Iby da toppet g' far varji lten vakar
 Giga djupa fjärdar kusa ukör oss
~~Francis länge skuggar datta lapp på snö~~
 Många giuva världars füs i stjärnars bloss
 Wäckra glimma uti isens strimma
 Höjden är så klar, och klart är djupet och.
 Go' det är visst gått, men bättre lösa dock.
 Iby galopp - etc.

Slang min vackra bjälke gläd i kvällens ro!
 Spring min raske fäl över fjäll och mo!
 Första morgonstråle randas i vårt hem,
 Alla skogar små och vi le åt dem;
 Om vi stjälpa det kan ingen hjälpa.
 Syns ett füs g' glimma i den märka del?
 Är det helkrets sken eller stjärnans eld?
 Slang min vackra bjälke, ^{gläd i kvällens ro} ~~den sena~~
 Spring min raske fäl över fjäll och mo.
 Första morgonstråle randas i vårt hem
 Alla skogar små och vi le åt dem
 Om vi stjälpa det kan ingen hjälpa.

Jim och jag som vänner hållit samman
 Ända sen vi vara späda små
 Jim gick fram i livet under gammal
 Alltid tar skodd alltid ovannö
 Lycklige Jim all otur den fick ja!
 Lycklige Jim va du hade et bra!

Vi i samma fläcka bleo båda
 Jim fick ja men ja fick tusent mig
 Jim var vacker Karl men vid min åra
 Aldrig något vackert synt jag mig
 Lycklige Jim all otur den fick ja!
 Lycklige Jim va du hade et bra.

Tiden gick och Jim gick till de döda
 Lämna endast änkan efter sig
 Jim nu sover under rosas hada
 Jimmes änka hon ä' gift med mig
 Lycklige Jim all otur den fick ja!
 Lycklige Jim va du nu har det bra!

Tjenigö vänner nu, i ja' har' igen
 Will' ni ska ja' drilla en visä ja' ja' men
 O, ja' ska ta den me klam²
 Där den handlar om en dräng²
 Som bli' besviken utav sin lilla vän
 Ja' de' va' han ni känner Stalle i knuten
 Jämt sa' va' han smuten
 Och röder om truten
 O, nu sa' går han som en blommas truten
 Han går där i vevar på jula enu

Han rådde bli uti Maja sa' kär²
 Engång uti skogen de plöckade bär
 Inte andra på de får se Maja hon va me
 O, Maja va om kunden så rosen derad
 O, Stal han stå där ~~at~~ skalva i bena
 O, sa' sa' han te ne
 Ja skulle fälla be' na
 Ja älskar dej me tankarna sa' rena
 Raj' vill du inte bli min lilla utvalda vän

Men Maja hon ng blatt a svarade ja'
 My visst ingen pojke till fastman
 Ty uti pojkallskap gärd² inte mer än så ^{tänkt a ta'}
 Ny aldrig i livet, a en fastman tänkt a ta'
 O, Stal var har du gjort utav din flicka
 Stal han börja "Licka"
 O smett på Maja flicka
 Ja tror vi tar till stan i nästa vecka
 Får att på förnaja vårt ungasim o'kesi

R' tog om till stan en sa' varmer en du
 Och äte och drucka av allhandas slag
 Uppå tvatern som gick för som röligt skulle
 O, Stalle va' så lycklig a Maja va sa' gla ^{sa}
 R' går vi dit me alla våra pengas
 Där lyktan brukar hanga
 Då alla bonadranger
 O, vinner vi så slippa vi a plånge
 O, arbete knoga me korvällarna

På köpte han en lott till sin lilla lilla vän
 O, två gånger tusen hon vann uppå den

Å ta äjs i far i mar
 Ren till Stacksholm hon far
 Å Kalle gick i vanta i väntar går han än
 Nu så i där me alla sine pengar
 Å skipper gå o hänga
 Me alla bondrängar
 Men kommer hon igen har Kalle lovat stänga
 Skenne ut smiddor o järnbes lagen luer.

* 23. Den Glada Änkan.
 Jag är änka, vem vill skänka
 Livet lust.
 Vem vill ha mig, kom o ta mig.
 Skänk mig bröst
 Jag har kärlek saknat jag vill kärlek ha
 Från a vila vid mitt bröst jag säger ja

Fast jag är en liten änka
 Vill jag gi lilla var o varma kärlek
 Nej nej nej
 Jag vill njuta livet helst i vassretack
 Halsens toner har jag en idyllamaker

Kalla mig den glada änkan, om ni vill
 Jag skall gi mitt öga sänka, med ett smil
 Mår jag tristigt varje ögonkast
 Glädjen sitter annu vid mitt hjärta fast

Natter ljusa, kyssar varma Han jag li
 Famnad av två starka armar. Vill jag bli
 Kärligheten drömma och en liten dans
 Kasta över hvits skär dess rätta glans.

Låt blott alla änkar gråta. Som fins till
 Jag är endast skapt för sång o dans o spel
 Sargen gi mig tynger här finns plats igen
 Vid mitt unga hjärta för en liten vän

24. Halses Petter.

Halses Petter gänt på Ble Trulsons går jag
 Beata loka betar, ja där i mängdet är
 Men har det var de hände sig så sent en lördag
 Den första kyssen smälte den amare ^{kväl} gånstet ^{väl}

Och sen så blev det kyssar i flera hundratel
Sen så blev det mera så blev Beata skral.
Men Halsas Petter reste långt bort från sin
Ute den vilde västern uti Amerika

Beata gick där hemma fick lösa mycket nöd, i nöd
Köpte sig en stickmaskin samt sitt bröd
Och när hon stöckes ut till gräbbarna i byn
Hon sände många böner till Herren uti skyn

Så levde hon i borgen allt med sin lilla toj ja toj
O aldrig mer hon smakte på falska gossars kyssar
Men Petter i Amerika fick slita som en trä
Att gräva gulda silver och det gick ganska väl

En dag Beata ensam uti sin kammar satt, ja satt
Det knackade på dörren hon hoppa till och öppnade
Men in i stygan trädde en ståtlig gentleman
Och vem det än må vara Tojletu vad gissa kan

Beata halot avvinnad hon ropo Petters namn ja
Och tosen fick nu skada sin mar i Petters kammar

Och sen blev hon omfamnad av sin så kallad
A. e. ni nu belöna ja visan yungst kar!
J. H. Fernlund
95. Anders och Anna!

Anders, han, var en turtiger dräng
Frlig och som en myra
Stor var han som den grovaste karl
Stark var han väl som fyra
Lustig och glad, munter han var
Flickarna tyckte han var så rar
En får han se. Lita på mig
Det kan ja tryggt bedyra.

Anders var blyg och sukkade och
Den som en flicka hade
Så steg han in i flickarnas ring
Fhöjde sin röst och sade
Håra små flickor en vill jag ha
Wilken av eder får jag nu ta
Anders ta mig, Anders ta mig
Ropade alla glade.

Nej, tänkte Anders ^{De blir far snart} tacka behag
Ja han ja allihoppe

Den som tar reda hon skall bli min
Började han att ropa.

De rusa alla bams i en hög
Slogt upp i luften kartor och flagg
Hett gick det till ha om ni vill.
Ryslig var den bataljen.

Nej, tänkte Anders tacka behag
De roar mig så föga

Da' gick han se var Anna satt still
Med tårar i sitt öga

Da' tänkte Anders g'lad i sitt sinna

Du lilla Anna du ska bli min

"Vill du mig ha"? Hon svarade. "Ja"
Så går det till älska.

26. Jerker och Anna!

Jerker var ortens raskaste dräng
Kunnig i plog och spada

Gällde det och att ta sig en sväng
Glad var han med de glada

Ånände sig dock vid midsommars tid

Anna och Karin talades vid ::

Allt uti Prostens hage.

Anna var ortens vänaste sma'

Kunnig i väv och spånad

Hunden var röd och vit som en sma'

Blicken förräddde tränad

Wih om sitt liv hon var som ett kor

Wingäkers ros hon kallades far ::

Det vill g' säga litet

Fror du att Jerker håller mig kär

Anna till Karin sade

Det kan du fråga blomkronan där

Som står i prostens hage

Blad efter blad hon plockade av

Ja var det svar som blomkronan gav

Det vill g' säga litet

Allt uti Prostens hage.

Jerker som stött och lyssnat i hast
 Rusar nu över ängen
 Hej lilla Anna nu är du fast
 Skrek den färgaste drängen
 Anna som plundrat blomkronan nyss
 Nu blev hon plundrad kyss efter kyss
 Sen blev hon jakers make .

27 Tre trallande jäntran.

Där gunga tre jäntran i solen
 På vägen till Lindane Le,
 De svängde, de svepte med skjäten
 De trallade, alla de tre.

Och gunga i takt som soldater
 Och sedan salsade de,
 Och "Udden är så luter"
 De trallade alla de tre.

Men när som de kommo till Kraken
 Av vägen vid Lindane Le.
 De ropade alla: "Här goken!"
 Sen skvätte och tystnade de.

Och tego så tyst som de döda
 Och rodnade, alla de tre.
 Men varför blevo de röda
 Och varför tystnade de?

Ja!
 Det stod tre studenter vid grunden
 Och därför så tystnade de
 Och blevo så röda om kinden
 De trallande jänterna tre.

Det stod tre studenter vid Kraken
 Och flinade alla de tre
 Och hämnade och skrekko: "Här goken!"
 Och alla så trallade.

Tre lalla lalalla lalalalalalla lalalalalalla lalalalalalla
 lalalalalalla lalalalalalla lalalalalalla lalalalalalla lalalalalalla

Tva ynglingars gyfmma död. 28.

Där väste två liljor i olifvets vär,
Till föräldrarnas glädje och hopp,
Ja de lekte tillammans från år och till år,
Som ynglingar väste de opp;

De gingo nu båda att höra guds ord,
Till altarets bord gick de fram,
Ty de ämnade snart att via nattvardens bord,
Med himmelns kungta förbund;

En båt med ett segel vid hafstrandens lag,
En dag stego båda däri,
De kåntrade båten på brusande väg
Och snart höres voderp och skri;

Den ene var lycklig och simmar i land,
Den andre han ropar och ber,
Och högt öfver vattuet han sträcker sin hand,
Och vännen han simmar detit;

De kåntrade båda men drukkna till slut,

När döden dem stötit i farsen,
En bubbla på vattuet man snart ser ut,
De femmo äro fridfulla hämm;

Tva² hultar de prydas med kransar och blad,
Till altarets bord bars de fram,
Ty de följdes i lif och de följdes i död,
Och ater på väg till Guds land;

I nygräfa grafvar de nu sänkas ned,
Och dypter står skaran bredvid,
Och sorgsna föräldrar de vänta med gråt,
Dem mull som de bäddas uti;

~~Carl Fredberg~~
~~1848~~

En sjömans hemkomst. 29.

I från främmande land,
Kom till fädernes land,
En sving på glänsande väg,
Hoppet lyst och log, Nagra toner han slog,

På sin harpa när kusten han såg.

Vind du får ej bart do,
Får mig först till de
Där på stranden de älskade står,
Låt kärlek hon har. Till min äldriga far,
Hvarit mer än en dotter så heild.

Till de älskade två,
Har väl brevet också,
Hvarit framme med kärlekens bud,
Låt kärlek bekroa. Ut hoppet så skönt,
Få omfamna min far och min brud.

Nei till stranden det bär,
Men jag ser ingen där,
Eller också min syn så befängd,
Jag kan inte förstå. Ut fönstret också,
Ingen synes och dörren är stängd.

Får mig uppgrä en liss,
Man har gått i Guds hus,

Det är sabbat jag dit och vill gå,
Än i säng och i bon. Tacka Gud som på en,
Har beskyddat de älskade två.

Nu han lade i land,
Och sin julle han laud,
Och hans hjärta det slog ett af fröjd,
Han gick rastat mot byn; Hörde lårkan i skyn,
Hälla guds gåst så lycklig och rojd.

Han gick glad i sin lag,
Men på kyrkgårn han såg,
Trene grafvar den grafvarn nys gräft,
Ej hans ämning bedrog; Och hans hjärta det slog,
Att man hvarje des slag kunnat hört.

De gravarna på
Hans gamla kyrka
som han elskade
i sin högt uppsatta
Hans älskade
och hans gläde
och vid harpan han kvad dessa ord.

Friska Petersjövind,
Får mig bort från den vind,
Du min farkost i hvitbladder skrud,
Får mig bort från den O; Där min kärlek sågs do,
Farväl mina fäder och brud.

Olov Redergren

Den stolta skutan seglar, och skutan den går läk
 Kapteuen på kommande säger,
 Alle man på däck,
 Vår skuta den går under,
 Den kan ej nå till land,
 Fort bort till fullarna,
 Ro, bort lägg till en säker hamn,
 Farväl min vän, farväl,
 Farväl min vän, farväl,
 Jag stannar ombord, och så till land vi far,
 Gemma väntar på eder, mata och bär,
 Jag räddar ert lif och bär
 Till himmels Gud
 Och glad jag följer mitt kära skepp,
 Ut i hafvets djup.

Manskäpet tiger ställa, styrmanen tar till ork,
 Med tar i ögat svarar han,
 Vi stanna kvar ombord,
 Gif eder af till land
 Hevad! Myters ombord,
 Jag för kommandot här ombord

Ro, bort lägg till en säker hamn,
 Farväl min vän, farväl etc.

De häcka måste lyda, de måste ro till land,
 Och ossan upp på däckets staj,
 Kapteuen som en "dödens" man,
 Och skutan dängsamt sjunker,
 Cent blir så tytt ombord,
 Quatt hafvets väg slår öfver det,
 Man hörde hans sista ord
 Farväl min vän, farväl.

G. B. Geerger

Sakta, sakta öfver mörkgrönt vatten,
 Synes bräggen ha' sin jämna gång,
 Blott en man som synes stå vid ratten,
 Lyssnar lugnt till nordmannens sång.
 Himmelen purpas i sin västra rand,
 Taka synas, du när icke mer till strand,
 Mång en timma kvar, framte du ej har,

Lilla blomma som grönskar i haststornars bus
 Ack, så liten så ensam du är
 Varför sträckes din krona mot solken och
 Då all jorden en vän dig ej bär
 O, så lita ditt huvud bryt stängelen av
 O, så vissna och bädda din grav
 Ty vad tjänar att leva då ensam du är
 Då all jorden en vän dig ej bär.

Fastän ensam jag är på den gulnade marken
 Fastän osedd och ringa jag är
 Mot guset jag blickar i trösket så starkt
 Ty jag vet att han håller mig kär
 Han har lockat mig fram utur drivarnas nor
 Han har värdet ömt som sin skatt
 Mot guset jag blickar och ömt min grav
 Från den stund då min stängel bryts av.

Augusta W. Häbblin

Varför söker mig vänner så
 Jag hans älskling var ändå
 Varför kysste han mig om
 Fryckte mig intill sett bröst
 Säg hur kan det vara så
 O, hur kan hans hjärta slå
 Får en ann' av samma slag
 Det förstår ej jag.
 Minns du Linden, där som vi satt
 Warm om kinden, log du så glatt
 Dina läppar läfte mig gav
 I färtio har du bäddat min grav.

Nu mitt öga slutet se,
 Jag ej mera ser dig, nej.
 Nu jag ligger kall och död
 Och min kind ej mer är röd
 Båj dig ner bek kysss mig då
 Jag den kysss nog skall förstå
 Men jag sorgsen blir ändå
 Får ett mig vänner söker.
 Minns du Linden, där som vi satt

Blek om kinden log du så matt
 Dina läppar läfte mig gav
 I färtio har du bäddat min grav

Auguste W. Kobbeltin
 16/2 08

X 33. Den störde lyckan.

1 Det var grönskande vår,
 Det var jublande fröjd;
 På var två var kärlek och smek,
 Ut skogarnas snår
 Och i bymdernas höjd
 Överallt härdes fåglarnas lek.

2 I en blomstrand lund,
 Hån till kärlekens ro
 Flög en trast till sin make så selt
 På en gungande grund
 Byggede både ett bo.
 Och de sjönga från morgon till kväll

3 Under susande blad
 Deras lycka blev star
 Ty var sommarens sal brände varm
 Trastens maka hon hvad
 Ach, jag lyckliga mar
 se, de sma vid min fjädrade barm.

4 Deras lycka blev kort
 Man berovade dem
 Deras glädje, de hjälplösa sma
 Och de floga de bort
 Från sitt skavlede hem
 Och de sjunga sin klagan som sä.

5 Ut i askubdens vär
 O, vad grymhet kan ha
 Han var glad och hans kind var röd
 Men han gav oss ett sär
 Ty han störde vår ro
 Oh för oss var han värre än död.

6 När han gälo väner öpp.
 Skall han älska också
 Bygga bo på en gungande grund
 Och med strålande hopp
 Skall han fästa sig då
 Vid var frukt av sitt sälla förbund.

7 Men hans fröjd blev ej lång
 När han vaknar en dag
 Säger duden med isande röst
 Minns du störde en gång
 Hemmets lycka och jag
 För nu bort dina sma från ditt bröst
 augusta W. Notke
 1872

J.H. Twa vänner.

Twa vänner stodo hand i hand
 I skum och tarad slick
 De drog bort till fjärran land
 Så ville ödets skick
 Att skilda kall de måste gå

1. Låg minus du när solen hon lyske så glad,
 Och jorden var full utaf fåring
 Du bad mig att blifva din brud och din skatt
 Du visste mig framtideus hägring
 Och då i mitt hjerta en blomma sprang
 Den blomman var kärlek dess blad hette
 Du lofvade skydda den blomman ^{opp} hopp
2. Hur höll du ditt löfte såg bever hon än
 Den blomman så grönskaude fager
 Och nej hon är död du har svikit din vä
 Dock sorglös i världen du drager
 Att blomman plocka hvad gör det väl
 Att en liten blomma förtramps på din ^{sag} ^{väg}
 Det finns ju så många i världen.

Blenda Jonasson
 5/10 08

- Hu sal gått ned nu är det kvall, men stjärnan blinkar än
 Hon blinkar än så glad, så säll, när jag blir glad igen
 ∴ Jag varit glad men icke här
 Ej dotter ännu min hembygd är
 Vid Siljan är mitt hem. ∴
2. Det är så långt till hemmets dal, men tanken flyger dit
 Och kommer vinden brist och sval han heter, heter dit
 Då tänker jag; du varit där
 Du varit där min hembygd är.
 Vid Siljans sköna strand.
3. Jag minus så väl, jag har det än, hur skagen susar där
 Och stugan var som stad i den glömd av mig hon är
 Hon var så låg men här ändå
 Än lärde hon i dalen stå
 Vid Siljans sköna strand.
4. Och farsen där han sjöng så glatt jag minus det som igår
 Och där ja där så många natt sin harpa näcken slår
 Då dansar glatt på blommig strand
 Sma' älskar där med hand i hand

Wid Sijans silwäg.

5 Här drivan smalt på mare strand och där blev just och vår
Där kom jag till till fjärran land och grät så mången tår
Jag grät här och grät än
Och längtar hem och hem igen
Till Sijans gröna strand.

6 Men varfar skall jag klaga så? Min hembygd är ju kvar
Ämsta de där, de blommar små och ekat anger soar
Än stå de kvat de höga fjäll
Där jag var glad, där jag var säll
Wid Sijans skona strand.

7 En Delason vid fjärran flod så klagar, längtar her,
Från hemmets dat där färr han stod så mången stjärne her
Wid minnet utav svanna dat
Så gott stiger tårer klar
Som Sijans silwäg.

A. W. Källblom 1844

Fly min julle från strand
Skjut istad som en and
Mellan skären låt varligt det gå
Men tag sedan ett spräng
Över fjärden så lång
Fram till väset där björkarna stå.

Där mitt hem jag förlät
Fastän moder min grät
Ty jag var hennes älderdoms stad
Men ej tarar jag såg
Ty min brännande lag
Mig på färd och på äventyr gjäd.

8 Och jag flydde med lust
Från den vänliga kust
Knappt en drappa vid avskedet flät
Skagl i barmen det slag
Wär harmans lag
Genom krysande vägarna brät.

4
 I makt min brännande kind
 Blev en svalkande vind
 I mitt hjärta var glädje och vär
 Och jag drömde om makt
 Samt om lycka och prakt
 Som man drömmar vid aderton år

5
 Men en storm inom kort
 Bläste luftstatten bort
 Med en råddande planka i land
 Snart får hört jag stund
 Då en båge så vred
 Vräkte mig på en frammande strand

6
 Nu var krossat mitt mod
 Här jag skeppskutan stod
 Nu jag ångrade djupt mins fel
 Och den tar som du grät
 Då ditt hem jag förlät
 Tråna moder låg tungt på min själ.

7
 Nu min gyllene dröm
 Som ett spån på en ström
 Flydde bort med min yngling & krig
 Med en längtan så varm
 Med en slappande barn
 Mot den älskade horden jag såg.

8
 Och om blott jag färdmätte
 Till din bydde nu gätt
 Men oss skilde omätliga hav
 Jag var litlog och arm
 Och med vindarnas larm
 Ut till sjö jag mig åter begav.

9
 Långe segla jag fick
 Färrän hemåt det gick
 Över svallande vagnar i dans
 Nu en man står jag här
 I bland hembygden skär
 Ut i morgonens skimrande glans.

10

Wårken gods eller guld
 Får jag hem moder tröst
 Jag är fattig som fardom jag var
 Men min gyllene dröm
 Och mitt arbetes lön
 Skall förgåva din ålderdomsdar.

11

Genom tårar jag her
 Men o Gud om g. mer
 Jag min moder i livet får se
 Då blir jag gläder igen
 Då blir heort min vän
 Som min tro jag i doden vill ge.

12

Om min lön när dit öpp
 Himmel svik ej mitt hopp
 Som i mödernas tyngd var min tröst
 Efter ånger och strid
 Ge mig hem ge mig frid
 Och förtateln med ~~hem~~ tröst

13

Huru rörd huru säll
 Ser jag åter ditt gätt
 Solen skiner så grannt på dess vagg
 Neder fjärran ifrån
 Kommer åter din son
 Blev ej rädd för hans yunga skagg

14

Nu jag slutar min färd
 Och jag ser strän din härd
 Roken högt emot himmelen går
 Därren öppen o. sig
 Är det vilja o. mig
 Där på trappan ju moder min står.

15

Hennes öga mig ser
 Ack från skyndar hit mer
 O, du allgode styrka mig ge
 "Moder" gifvaste namn
 Den sista stund i din famn
 Är den gifvaste ute mitt liv.

A. W. Hakkelin d 13 08
14

Skona yngling på vägen
 Säg vem söker du an?
 Blikkar sorgsen i lägen
 Klanske emot dig en vän.

L
 Ensam gåmd och farskyuten
 står jag här vid en strand
 Och fest rosten är skuten
 Ätka jag vill dig min hand.

B
 Glad vid guldharpan toner
 Anden svarar till dig
 När från varmare toner
 Hjärtligt du tänker på mig.

H
 När jag strängarne stämmer
 Är min tanke hos dig
 Men det likväl mig gramet
 Sängen härs icke till dig.

5
 O, när kommer du åter
 Dyna slocknade vän?
 Ser du g. hur jag gråter?
 Hörs ej min suck till dig hän?

6
 O, när får jag dig trycke
 Till mitt längtande bröst!
 Du min sällhet och lycka
 Hör mig min klagande rost.

A. W. Hobbelin 1809

40. Längtan och Glädje. 40

Står men den rytar, vågorna brusar
 Skummet det vråkes snävitt mot strand
 Måsarne skrika, granarna susa.
 Runt omkring hyddan inne vid land
 " Men framför hyddans dörr
 Gerda hon står liksom fäst
 Spanar med blicken långt utåt sjön.

2
Snyftande kretsas hon ut och slager
Ungdomens lyckas från mig har flytt
Hörsfulla bliva då mina dagar
Om framtidens glädje i sorg har sig lytt
Säg har du stärande häv
Bäddat min älskades grav
Skummande vågar gif mig ett svar.

3
Arvid, o, Arvid kommer du åter
Har du en må i främmande land?
Jag vill ej tro det fastän jag gråter
Ty utav kärlek fick du min hand
Skynda, och skynda och kom
Hem till din Gerda vänd om
Vildsamt mitt hjärta släpper för dig.

4
Men bäst hon så här slögande vankas
Synes ett segel långt ut på sjön
Tänkar hon tankar och hennes tankar
Sikta sig nu till brinnande bon
O, Gud är det skeppet som gick
Och med sig Arvid min fick.

343
Alla skten: kare här och jag ber.

5
Windfyllda segel skeppet fram driver
Skummet det yr kring darrande bog
Stärande glädje sorgen far driver
Stelagan far glömdes ty Gerda hon log
Sorg fly nu bort från mig
Ty på den blånande stig
Frar jag min Arvid walkas till mig.

6
Stallt som en svan på gungande vågar
Fika sig närmar allt mer och mer
Sinnet yppfyllt av tusende frågor
Ty ridan på bäcket Arvid hon ser
Nu går min sorg uti grav
Lyckan har jag gått i kvap
Jubla mitt hjärta snart är han här.

7
Vänligt hon slutis i trofaste famnen
Jarden får lyckan glömmas en stund
Nu har han funnit lugnande hamnen
Både nu dölys i trohetens lund.

Perda nu vill jag i tro
Här med dig byggs och bo
Från stormande haven säker jag ro.

8 Aron har flytt och i stygan vid stranden
Står uppe galvot vaggan så nate
Inakarna sluta varandra i famnen
Och uti vaggan Arvids porträtt
Uti en gosse så kär
Som pappas avbild ju
Sarg uti hjärtat går ej besvär.

A. W. Wahlberg 17/4 08

Kars på Idas grav. 41.

1 Mass belagen lydda står vid Helkles fot
Håga granar skyddanden mot stormens hat
Men därinne sargens minne
Livets storm en ras bröt av
Än vid strand vi finne Kars på Idas grav.

9 Alfred skon som vären, drag till fjärran land
Blek, med rivna håren, Ida grät på strand
Så att strida, glöm ej Ida
Hennes omhet, hennes tro
Sargligt skall hon lida återkomstens ro.

3 Arbet gläd sin bana tvungna gånger om
Saknad bliven vana ingen Alfred kom
Wan att lida stackars Ida
Galde smärtan för sin far
Kraft att ensam strida än dess hjärta har.

4 Smart från munda kinden blomman vek sin ros
Så sirokomunden kärjar söderans ros.
Färdigt öge mot det löge
Fafängt följde hjärtats löu
Frohit balar föge sargen keri dess döu.

5 Lunda dotterns smärta här den gamles bröst
Omt hans faders hjärta skyndas att ge bröst
Sörj ej Ida till din sida
Smart jag Alfred återför

Blatt får dig jag vidrörbart en vällördig gård

Ida gick till stranden liksom enstörig slamm
Sittade i sanden ett så' alskat namn
Margarettan, middagstimmans
Suckande hon andas här

Månens lekstrimma finner henne där

Skymtligt böljan svaltar över havets brygg
Åskan rydligt kvattar skiten delar skym
Skyp faritöras, nådrop höret.
Traken slungas emat land

Ah av vägen föres svängen friskt mot strand

Av förtrovan slagen Ida såg sin far
Redan skamt för dagen gubbens öga var
Dödsminuten är förflykten
Döden redan kallar mig
Alfreds tra är bruten han har sökt dig

Nu sin hand han lade uti dattorns hand
Ett "farväl" han sade gick till fridens land

Döden bringar märka vingar
Nu ett hemskt ett smärtsamt ljud
Samma ängel bringar Idas själ till Gud.

A. V. Kobbelin 18 98

Om pögen Där som skulle ut i kriget. 42

Ja, så' så' liden får min Där,
Han sier han vill ha gevar,
Han sier han vill ud i kried a' lua,
Men ja sier ti han var hoall,
Ble du hemma u' du saall,
Så' ska du få sitta så' fread i min stua.

A, nej min schan de vill ja gi,
Far si ja ska sia som le e,
Ja ska se varut de stana de dua,
Ja ska medigt gå på
Jao ska hämpa får tra
Får nog katten ska vi utte me ovanne.

Har du nu min lilla Pär
Du ä ju bara en knavär
Du kan ju ha ett släp på din skuddra
Får så jätt jag när ju var lös
O sen kan ju vad skrulas
Och kan så låta träffa dig just desamma

Sodent stöder ä trams
Sodent karingaslamus
Se kan ju kätt sen ja lau imin vadja
Ja ska madigt gå på
Ja ska kampa får två
Bara mor vill ledja mied i ma Jypisen

Ja så går de har du vill
Ja vill inte myla till
Bara jag så skriva karsit på den jönan
Sen kan du få dranta me
men glöm inte si Judo tre
Om du möder när ä vara avant

Så skriv de karsit här Jull
Ja äjungen spejesill
Ja ska kampa så madigt i liden
Ä minia planer di ä si
Ja ska madigt gå si
Ja ska gå där själva Rungen inte vajar

Fjorton dagar senare.

Aj! Aj! Aj! har ska de gå
Får ja har fud en blena på min ta
Ja kan inte fylla me i ditte kried
Vill inte gå ä myla ti
På adja hemma kan få bli
Så ska ja köpa ett la snus ti jar i maten.

Ja! ja! ja! de vill ja visst
Ja ska tacka kan får sist
Ja ska halva så gönt på stapperalen.
Ja ska sien som de ä
Att du kan inte fylla me
Får du e scoder får hans grova karska stam

Se goda herr Plappersal!
Se nu kommer ja me tal!
Ja skulle frauga om min Per kan fa bli herrina
For jag ska sein som det e
att Per har fäte ett fatamä
Han kan inte fyller me i detta smid!

Wit hett i Helsingland ditte fa
Wit du inte vem jag e?
Ja ar kasperal vid kronans regementte
Hellsa karingen pagen Per
Om en timme ar han här
Han ska koga grod te vara soldaten.

Heysan put va han ar dum
Ad en har han va so kram
For de ad han faet lita la omkring sin mull
Om inte sant att Per ska ha
Om en atta fjartonde
Ska I fa kossa mej, mitte i min nakke.

A. W. Rabblin 8 sept 1808

B47
Twa Blaklädda flickor! 43

Fust alderu har dämpat mitt hjärtas glöd
Får mitt minne dett livligt stas
Flour kärleken bragt mig sorg och kval
I ungdomens kärlek var
Från tårnarnas läppar jag kyssar tog
Men hjärtat var fritt ändå
Till dess po min tro jag bestuden blev
Av blaklädda flickor två
Blondast lofsar falla ner över den yngstas kind
Hennes stamma smekte arat som ses för sommarvind
Den andra var snick som vatten när stjärnorna ändra felart
Båda båda gusade mig med sin fagring så sällsamt underbart!

Först ville den blonde min tro jag ge,
Men hon tog ej den hand jag bjöd
Fargäves jag bad henne varmt och oskul
Att dela mitt elakla bröd
Föraktligt hon svarde att endast den man
Ware värdig att henne få
Som kunde guld och juveler ge
Att blaklädda flickor två

Jädsång

Till henne den andra jag sedan gick
 Och mig luktade kärleksvarm
 Jag har icke gud, men ett hjärta jag har
 Som slår ut trofast barm
 Med ståtthet hon sade: jag älskar blott
 Den man som bär hjärtan
 Låt armen och ryggen bekransa dig
 Så öppnas för dig min famn. Blondaste lockar.

Nu är jag gammal varden, ensam jag går min väg
 Aldrig skall jag dock förglömna öftva som gickat mig
 Gygglens skatten fann jag g' fann jag ärens spår
 Och länge jag sorgset älskat bland minnen så sorgsen jag
 Blondaste lockar faller över den yngsta skind
 Honnes stämme smekte vret som suber sommarvind
 Den andra var märk somnatan, när stjärnarna tindra kalar
 Och båda lysade mig med sin förging så sällan som helst
 G. W. K. i Berlin 1810/18

Vem sjöng jag för? Hon var i skilda tänder
 Densamma alltid, låsa om och gjut
 För henne sjöng jag vid Selmas ständer
 Om hennes i kralen av Westro.
 Jag lärde hennes namn åt nakttergalen
 Att låg ut i Schuiserdaalen
 Den minsta Fiaskatal vid Tuml
 "Men allt det är ju nu förbi"

Vem led jag för? Jag älskade en blommas
 En arm sitt gift smög i mitt hjärta dit
 Den suger blodet edrarna till fötterna
 Och blomman ler men armen ler också
 När uti långa natters kval jag kände
 Hur giftet spred och i mitt hjärta brände
 Ja kall är graven märken på dakti
 "Men allt det är ju nu förbi"

Vem dö jag för? Min grav är bäddad sedan
 Med häloken blommas och med kväten snå
 Den skyler sären men den lindras svedan
 Med lugn som soanen vill i sang gog da

Vist är "farväl" det sörst och so arden
Men mycket skönt fins liko är kvar på jorden
O! Skönare mig, blommor tyckes bli
"Men allt det är ju nu farbi!"

Arnhelén 10 08
100

Fjorton är tror jag visst att jag va! 45

Fjorton är tror jag visst att jag va!
Liten flicka så munter och så gla!
Juga friare visst jag ä!
Juga kuller jag tänkte uppå
Tralalala tralalala tralalalalalala
Tralalala tralalala tralalalalalalala.

Rasse de när jag ble sjöllan is
Solén sken gäker gil det bleo vär
Allt va skönt jala gröu birkén blå
Men de fettes mig något ändi. Tralalala etc.

Flechargissa om ni kan va "da" va!
Stunta va ja så lissen stunta gla

Stunta va ja vit stunta ro
A. ja ville varken leva eller dö.

Ja en söta me mar ä me far
Måke sorgsen te hökka det bar
Men där matte ja vännen så kär
Wilken's lilla i mitte hjarta, jag kär.

Ola Ask i span Hotarp - ja pytt!
Fikk ni veta så sej någe nytt!
Men så möste attasaji går an
Att te jula blir Ola min man. Tralalala etc.
Arnhelén 10 08

Tvillande skog, 46

"Tvillande skogen jag vatter min bygd"
Jhan följ mig så hult och trogen
Jhan fattar mitt ord
Allt om vännen min.

"Och skogen den skona är tystradens samfund"

Men höga furarna de viska ett älskeligt namn
Det är vännen min

De genljuc som skallat mat skypornas höj
Bär högt utöver skogens tallar
Min säng här i präst
Allt om vännen min.

A. W. Wahlström d. 9/12 01

* Man måste ha något brev!

47

Jag kver en vän som jag håller så kär
Den vännen den skulle vi se
Men man kan ej leva på kärlek alljämt
Man måste ha något brev.

Ach systrarna uppsi Brunkebergstorg
De braka och loösta o. je.
De kusina ej leva på samnad alljämt
De måste ha något brev.

Och Waddenström stöpses g. Site lektorat
I Geob de ska ni fö se
Han kan inte leva på Herrin alljämt
Han måste ha något brev.

Men Tjader som dock ager stort kapital
Han flackas som ris talare
Han kan inte leva på hustrun sin jämt
Han måste ha något brev.

Ach Palm skrev ett drama vid namn "Nemesi"
Som Strömberg på Falcken skall ge
Se Palm kan ej leva på föredrag jämt
Han måste ha något brev.

Med vårt telefonköp lär Wallenberg ha
En tresyft, fem fingrar me
Han kan inte leva på buskida jämt
Han måste ha något brev.

Och Kraller kom illa ut i Göteborg
För det att han häktade Tre.

man får inte hakta och hakla alljämt
I bland stings man själva in breve

I bland stans många kända pojkar en strud
Omdet fins nit h - t. t.
Man kan ej predika om himmelen jämt
Man måste ha något brev.

A. W. Wahlbom d. 7 dec 08

Christina Nilsson. 47

Hägt i Linnéens svåra Västtrakt
Stad min vagga i ett ädligt fjäll
Där naturen med den vilda prakt
Städde blommar på ett ädligt fjäll
Höga furor viska kärben slår sin drill
Skogens fåglar sjunga och jag lyssnar till
Allt lunden sett jag många gånger
Hårdt siskans kvitter tröstens sång

Neckens hymn jag hårdt utkvallen
När som natten så vitt fastets sol

Därtill fick jag också ha min tullen
Till en enkel men en kär själ
Sjungen märkenad liden uti häg och senn
En partallid vrida där jag på liden in
Och jag sjöng så friskt och glatt samt en tvång
Och jag sjöng så friskt och glatt en sång

Men jag sjungit här i alla länder
I Paris där blev min lycka gjord
Där för glad jag också utsväver
Till mitt hemland och min svenska jord
Höga furor viska kärben slår sin drill
Skogens fåglar sjunga och jag lyssnar till
Allt lunden sett jag många gånger
Hårdt siskans kvitter tröstens sång.

A. W. Wahlbom d. 8 dec.

Gånglåt 48

Wigå är en jag bestämde berg berg berg
Som i en ro som jag der en sin färg färg färg
Ty sorgar ha vi inga våra glada visor klinga

När vi gå över äggbeständigt berg berg berg
De väldiga skogarnas sus sus sus
Så märkliga som argeltonas brus brus brus
och liets vardstrator så stätt det är förgator
Wid de väldiga skogarnas sus sus sus

De gamla de klaka nu le le le
Vi äro ej förståndiga som de de de
Ty vem skulle spunga om vären den uroga
Om vi vare klaka som de de de

Om man ska förglommen eller grät grät grät
Och kommen och följn is åt åt åt
Ty fjärran vi gånge ett solskenet fanga
Ta kommen och följn is åt åt åt

Så glökligt hand uti hand hand hand
Vaga vi till fågel Fenix land land land
Ett sagaland som skina av smaragder och
Kom så gå ut till fågel Fenix land land land

A. W. Nohkkelin d. 21 / 08
10

Hon satt på klippan under äde stranden
För henne ändlös Oceanen låg
Det blida ögat skynde höri mälranden
Och avslutigt emat vesterin sig

Hon var så ung så skön jämsät i tårar
Med ljusblå ögon och ett hår av guld.
Linnilä till i Nordens karta värar
Hon var så god, så from, så as kaldsfull.

När morgonsolens första strålar blänkte
På Ostansky hon så på klippan satt
Hon såg till vägen gång när sol sig sänkte
Lika lyckelig kalsam eti sommar natt.

Thon dotter min vi se ter du härute
Lika fågel ensam invid träjan le le
Din kind är blick det stormar kallt härute
Kom in kan komma ju y för ändå

Din lyra hänger stann med brustna strängar
Din myrten vassnar äki din fågel var.

Isse gör den sijn så glatt kring fullt och ängar
Sjunc till du har ju mig ett djungel för

Men fattern tog och vinkade mig åter
Farväl jag kan ej komma moder kär
Ty förrän bølgen brusit har vid stranden
Då finner du mig icke mera här.

Förlig jag drömde samma nätter hem förut
Att jag med honom på hans öfversta stov
Storm öfver Norden hela där har varit
Bakom en malmsvägg salen sjönk i blod

Han slöt mig till sitt bröst fast färar rum
På mina kinder förtän nummen tog
Då sag jag har små vita fjäglar flög
Likt andeväsen öfver Skeppets bog

De följa oss och ses framför oss på
I vida ringar kringande varann
Jag frågde vilka dessa fjäglar voro
De voro denna änglar svarte han

De följa mig och ses framför mig på
Likt goda änglar sticker de av Gud
Och när jag skiljs från dig sänks ner i graven
Jag sänder en av dem med bud till dig.

Att du små veta när min tid är liden
Farväl min älskade och glömg mig
Hur våra åden vävla här i tiden
Vi träffas ju hos Gud som hos oss har

Han kyssade mig och knäppt varken den trammen
På mina läppar förrän min åsam var slut
Och drömmen liksom drömmar var försuunen
Jag satte i stugan ensam som förut

Se där för moder sitter jag härute
Och ser åt väster där hans skepp försvann
Ty förrän bølgen brusit har vid stranden
Hans bud har kommit eller visat han.

Och vinterns där och sommarens färgiga
Och det blev host igen bland Nordens fjäll

Blodröda skyarna brunnaste västern
Och brasan sprakade på sjöselns käll

Skogen i vinden var och fåglar flöga
Var clamma kastats bort av nordens vind
I vita fisker snån flög över jorden
Men ännu blekare var jungfruens kind

Hon grät ymer hon sate med tåröstaga
Likt marmarvärden på en älsklings grav
Den yttre världen tryckte henne föga
Hvad visste hon sig för glädje av

Det var så märkt så tungt i hennes sinne
Här lutande hon mot sin Bild sate
Och låg var stugan det var märkt därinne
Då hon gick ut en kall novembernate

Hon sate sig på klippan invid stranden
Där förr hon suttit hade så många gånger
Den trötta pannen stödd och hon mätte den
Och lysnade till nordens vinds sång

En ensam stjärna mellan molnen blänkta
I havets djup hon såg sin bild däri
Det vita skummet över klippan stänkta
Och stormen föt med åkrat raseri

Var det en dröm när sönken ågat lyfte
En fågel kom i snövit fagerings skud
Litt huvud han mot hennes pannas tryckta
Och viskade din älsklings är nu död

Se här det det bud som dädlig fara bringar
Och jungfrun häftigt utur svalan spratt
Och fågeln drog så burt med vita vingar
en fiskmas lik uti den märka natt

Men bakom brustna målna på i humlarsanden
Sågs månen lysa med rött silversken
Och av en havsvåg vräktes upp på stranden
Ett stelnat lik tate invid jungfruns fot

Och månen lysa på hans bleka pannas
Och på hans evigt slutna ögonpar

Men ännu blekare var lilla Anna
 Hon visste nog vem som den döde var.

Hon slöt sig till hans bröst fast. Tårar runn
 I te majregn likt på snön i vårens dar
 Hon sina läppar mot hans läppar tryckte
 Färglösa döden gav ej ändå svar

Da kom från hennes bröst en blodström
 Dess röda purpur över mun sig spred ^{neder}
 Da bödd av stenar lade hon sig neder
 Med psalmen stödd emot sin älskings bröst

Hon bad till Gud och hennes böner hördes
 Ty Herren uppå fromma böner hör
 Och hennes själ med hans till himlen fardes
 Och margonsalen stän på tvinnu lilla.

Man lade dem i samma grav vid stranden
 Vid deras välbekanta hemlandskvar
 Och vem som vill kan man ännu se vid stranden
 De båda ungas snart färglöunda grav.

+
 Hoastar fruste ^{Björns} klinga
 Gäster samlas bruden går.
 Myrtenrydd fast blek som döden
 Hon som gravens välnad går.

En hon älskar den kan jär ej
 En hon hatar ingen mer
 Hon skall nu bli hennes matse
 Hon sin hand åt honan ger.

Lova honom troget älska
 Warfar skall hon säga så
 Warför skall väl munnen säga
 Det som hjärtat ej påstår

Tak och mar de ha så velat
 Segnin nu kan utsagt var
 Rogrens stammar av en ängel
 Som ej hänt fallen var

Dansen går i yra virvlar
 Warje kind i blannig stjär

Brudens g. den är som drivan
Osmält i den sköna v. i

Ja där träder fram en yngling
Bjuder bruden upp till dans
Deras blickar hastigt mötas
Togat syns en fuktig glans.

Denna gången endast denna
Lär jag min arm kring dig
Denna gången endast denna
Säger du din hand i min

Sedan måste vi ju skiljas
Vi som älskat har varann
Skiljas får att aldrig mötas
Får vi ses i himlens land

Dansen slutet händer tryckas
Ogä gävt i öga ser
Nu farväl vi måste skiljas
Sådant får ej hända mer

Var och somnar äro gånne
Träden föllt av sine blad
Då de mass bellygna tusen
Husen i de dödas stad

Där en grav med prästas rosor
Bruden flyttat hit helt nyss
Ty hon gick ej den hon älskat
Hall men tyv var dödens byss.

A. W. Nohlsch 2/18

Hjärtat!!!

Av allt vad jorden bär
Färunderligast är
Det lilla ting som här
Man hjärtat kalla plär
Och vars historia ingen känner
Darinom kämpas ut
Rätt mången strid till slut
Fast ingen känner
Där hjärtat bränner

Det disshuvar ej
 Klar ej försvara sig
 Det låla ej förmär
 Men alla språk förstår
 Det rör sig sköta klappar bara
 Man aldrig frågar det
 Men dock dess tanke vet
 Det kan ej svara
 Det klappar bara

När något ont man gör
 Det strax sig våldsamt rör
 Man ej det hära vill
 Man ber det tuga still
 Men dock dess röst man nog känner
 Ty hjärtat låter ej av någon köpa sig
 Dess röst man känner
 Det själen bränner

Nog finnes den också
 Dess slag ej aktar på
 Som kallack där för allt

Har samstatet befallit
 Till evig tystnad hjärtat römer
 Men centurungt dess slag -
 Järkanna skall endag
 Allt, allt skall Tomas
 Och intet glömmas

När Gud oss glädje ger
 Och lyckan mat oss ler
 Blott gärtat klappar då
 Men känns helt ockända
 För Karlens här det ack så gärna
 Och för den Ålskade
 Pitt blod det vilje ge
 Det slår så gärna för hjärtats tärna

En gång när tiden har
 Ej flera sandkorn kvar
 Och hjärtat bröts ut
 Vid livets strid till slut
Från stöpet saktas hjärtets ringen
 Helt lyst är hjärtat då
 Men evig skall det slå

Skjett över tungen i sällsamheten
~~En sällsamhet i sällsamheten.~~

A. W. Holmström 2/12 08

Min Ungdom!!!

52

"Min ungdom snart förgån"

Och jag är ogift än och redan länge är

Ben ligger tiden i galopp

Min jag är blomman i dess keraps

Men än så har jag trohet

Men än så har jag keraps.

Man vet ju jag är rik

Och lika lärde sång musik och dans och lek

Jag är ju med på varje ball

Där herrar fins i tusental

Men än har jag ej kommit in uti någons val

Kan hända kappan som jag kär

Och kanske hatten mig ej klar

Min goda spegel säg mig om felit ligger där

Men nej jag är så rik
Så ingen dam i stan kan katta följatt
Fast lätet sinne därunder är
Och blomman vander jag så kär
Låt nu baronen komma
Jag svarar att han blir kär

Se där tror jag han gick
Och du så oförskämt han gav mig ej en blåk
Se vem var det han matte där
Vår pygga Sara ju det är
Se där gick hon en slängbyss
Odet var fastigt det

O vad jag blev så varm
Och alla pulserna de börja slå alarm
O vad min kind den brinner röd
Det var en fastig pepperglad
Den hern jag såg på gatan myss
Odan vällar vist min död

Annitto ta' droppar tut.

Och skynda dig Lofi hit med en sockerbrot
Mari spring du till Doktern Larin
Och där jag innan du när fram
Så hälsa blott till mamma
Att Sara skall ha skam.

A. W. Kullerius d 24/11 08

I skogens höga tallar 188

I skogens höga tallar
Jag skrev så mycket K K K.
Hadiadis Hadiadis Hadiatom.

I skogens höga tallar
En yttäckst jag fick
Me raa. Harna komma och en färgatmag nitt.

Att dränka sina sår i brännvin de dunnat
Näja har tänkt mig sankta när vannet de
Ullir jämt

Och när du går till gravens
Så stanna där
Och tänk uppå Jonas Persson
Som hållit dig så kär

Den yttäcksta jag gömma
I min Psalmebog
Och aldrig ska jag glömma (Hän i hög så stjärnarna på himlabb)
Att karna mig bedrog
A. W. Kullerius d 21/12 08

59 Fisker-Wals från Bohus län

Kom fiskarpiltar, sjung en sång
Kom, sjungen alla på en gång
Sjungen om skärgårdspiltar och jantor en lustig sång
Uti vårt friska Bohus län
Jantan hon är så glad och vän
Fuger konger bland klippdalens blommor och trån
Dar danser jantan med sin pilt fallera
Myser kärleksmitt fallera
Att sin lilla vän

Där seglar fiskaren kärlek och gläd,
Där tar han sitt i nät och vad
Där uti klara saltjön vid smäckstrand kantäret bad,
Där segla män med mad i häg
Fram över väldig västerväg
Aldrig i världen käckare sjöman man såg
"Hägt upp på vågens breda rygg, fallera
Fiskarn gungar trygg, fallera
I sin kosterbat"

Fiskarn far i jorden in
Hunten och glad uti sitt sinn
Båten är full av makrell, och vittling och kolja fin
Nere på bryggan speleman står
Frisht liksom vinden dansen går
Pillen så mängen smålöss av jäntan sin får
Och jäntan myser kullt och mitt fallera
Blot sin kare pillt fallera
Uti Bohuslän.

Uti den lugna lördagsnatt
Härs utåt travet glada skratt

1860
Herald med blå stimmor vid bryggan ses skinnas matt
Dymingen kullar mjukt och lång
Brusar vid stranden som en sång
Wälver så len och lång ibland stenar och tång
Klar månen skinner på vår strand fallera
Över hav och land fallera
Uti Bohuslän.

A. W. Kobbelin d. 9/11

Efter Calen.

60

En
En liten flicka satt i onkelns kua
Barnligt den gamle sporde hon så:
Säg mig vi är du ständigt allin?
Har du ej make, ej några små!
Hör då min saga! For länge sen
Jag även ägde en hjärtvän
Om ej tiden läkt sargens kval
Trådde henne trolös efter en bal
Ack! när en bal är slutad tygt all musikens lures
Alla de unga borta, släckta de klara ljus
Hjärtan som hitert lida, vem räknar deras tal
Hur mängen tar blev ej gjuten efter en bal

Balsalen lyfte skönt i magiska glans
Och muntra toner ljöda till dans
Då kom min fastmålare: Vännen kär
Fört ett glas vatten jag väntar här
När jag kom åter stod där en man
Bada med omhert kysste varann
Glaset föll neder krossat a kval
Krossat som mitt hjärta från denna bal
Ack när en bal etc.

Sen denna dag jag ingen kallit kär
Trogen blott henne som död nu är
Att henne höra hon mig besvar
Men allt förgäves jag fjärran far
En dag ett brev kom från samma man
Död är min syster så var dess tal
Hemåt hon farit - nu jag det gammal
Med ett brustet hjärta från denna bal.
Ack när en bal etc.

Ännu i drömmen kan jag känne st
Svava i dansen sladd vid min arm

Ogonen glänsa läpparna le
Hunden bejjuts av rodnad så varm
Men du jagra undan g vikt
Tjusa mitt ära med giv nersits
Låt mig i valsens rytmiska lek
Svinga på min drattning smidig och vekt
Susande vindar blida
Älske på nattlig fjänd
Låt mig i drömmen glida
Till hennes huvudgård
Kanske hon då skall ana
Varfar mitt hjärta står
Kanske då hennes läppar
Kysa jag får

Jag ser så långt stå i blomsterkerud
Ljusdrappor gult ur varje kalk
Och mellan bladen kärlekens gud
Granskar sitt koger, ack, vilken skall
Där ibland rosor mot mig hon lag
När hennes vinglas bräddat jag slag
Blicken hon lyfte strålände klar
Brygt i min själ dess glans dröjer kvar
Susande vindar

Ansikets minnen livligt får mig stå
 När hon av mig tog kappan emot
 Skimret från flätans guldblonda hår
 Lysen av hennes retande fot
 Kvällen var fridfull doftrik och ljus
 Bortom oss bartdag balsalens brus
 När sen i vagnen hon far förbi
 Kådde mig en blick med himmel uti.
 A. W. Nöbbelein d. 9/10 09

61 Gubben, Gumman, Byarna och
Igelkottas skinet.

Och gubben han sade till gumman sin
 Vill du sätta en lapp uti bysen min
 Uti ändanom, uti ändanom
 Allt uti byarna i ändanom

Och gumman hon köpte ett Igelkottas kin
 Alla vassa taggar de vände hon in
 Uti ändanom uti ändanom
 Allt uti byarna i ändanom

Och gubben han sprang och skrek och svar
 Han trodde att hin i byarna var!
 Uti ändanom uti ändanom
 Allt uti byarna i ändanom

Och gubben han tog sina bysar och gick
 Och nu må vi tro att karingen gick
 Uti ändanom uti ändanom
 Allt får de byarna i ändanom
 A. W. Nöbbelein d. 9/10 09

62 När i kvällen!

När i kvällen o min Ålskling
 Solen sänkt sin skugga ned
 Och de tysta skuggor vandra
 Ljudlös över ång och hed
 Min du kunde ju ej bliva
 Hjärtat måste öppra sig
 Därför bäst att se vi skildes
 Bäst får dig och bäst får mig.

Nära.

Abel. Lundby Drammsbilder 163

2
 Tänk i kvällen annan älskeling
 Öj med bitterhet på mig
 Fast jag gick min väg i tysthet
 Lämmande så ensam dig
 Min du kunde ju ej bli
 Hjärtat måste offra sig
 Därför bäst att så vi skildes
 Bäst för dig och bäst för mig

A.W. Hållelin d. 1 mars 09

3
 Och när vindens suck i skogen
 Står den stilla nattens frid
 Älskar du mig än som fordom
 Som uti vår barndoms tid
 Min du kunde ju ej bli
 Hjärtat måste offra sig
 Därför bäst att så vi skildes
 Bäst för dig och bäst för mig

A.W. Hållelin d. 15 mars 1909

76
 Fågeln på grenen sjunger lika gällt
 Blomman på stam blickar lika snällt
 Men alltsedan dig jag såg
 Har förändrats all min lag
 Hele dagen jag betagen ser och hör blott dig ::

Så har försvunnit sen min barndoms tid
 Huru jag har vunnit lek ej var det frid
 Suckar från mitt hjärta gå
 Blott med Arö handet stå
 Kärleksläga geiva plaga
 Lämna mig i ro
 Suckar från mitt hjärta gå
 Blott med Arö handet stå
 Kärleksläga geiva plaga
 Lämna mig i ro.

A.W. Hållelin 22 mars

Jag är Niklasson ifrån Skrällabo
 Som höll hundraandelen uti Warjama
 Min försälste den till en Rättviks br
 Lasnart för min från jordlivet gick
 När jag varseblev den ej nyttade
 Jag till Skrällabo mig förflyttade
 Där jag mötte rakt preus
 Som den jöddaste gris
 Till min käring Katrine jag gick.

Sen jag kramade till hjärtas katta
 Ten tuamanspalta en förska natt
 Blev jag kärlekskrank som en klackskatt
 Och försäkrade min skall du bli
 Och vi gängade till en rossentund
 Där jag pussade hennes purpurmun
 I drän elva till tre
 Då han ändtligt blef fri
 Ty jag orkade ej låta bli.

Hon var inuti sina hjärtan
 Så beskedligen som ett lamngår

Och så höfligen som ett skattis häv
 Fårn var vigd en dag fullde in
 Hon var skinnaden som en selt skelitt
 Hon var krappatinn som en vetnyls platt
 Hon var stilig och fin
 Lilla flickungen min
 Hon var lörd och glad i sitt sinn

Men hon ändrade snart sitt sinn
 Sen vi äktades på en lördag
 Hon blev ärmastig och som fick kars lag
 Hon blev kringlig och beskick och tritak
 Hon blev nyglavass som ett rivejärn
 Så hon bannades utan karkskerrn
 För hon klästis och stäckis
 Ä hon skall som en tax
 Att jag inte kall vispin är fler.

Jag var fardomdags som en herstaps her
 Med min kryckskäpp och min räpigar
 Och så fotolitt som en Alands merr
 Ingen gissar hurdan jag är nu

Jag är maskkåprån som en solmjällkast
Jag är kärleks som en bonapart
Jag är skellig som far
Jag har tre tänder kvar
Det är fint ^(Tallit) vagnspår en kort.

Jag va kroppstark som en gätpolis
Jag var självarm som en köksägare
O sidskonnabru som en snus apriet
Förän i trutan han blivit bräkt in
Jag va kärksam som en kauregröt
Jag var muskelstark som ett sm slandansat
O jag drullade visst
Ur mitt innersta bröst
Lika fint som jageln på kvist.

Att bli giftas sjukt i ett hjärstatygg
Vilket inom sig är ett rackartygg
Är en galenskap som är hisskelgi
För se vitt man vill lyckelig bli
En fri lungesat i sin rikbenskarg
En blir leonads trätt utan tyrtusarg

En blir later för tre
En far Hyspokon dri
En blir argent och vild som ett bli

Därfor ynglingar i vart yrkesfack
Tro ej häntes mit och pers djis näck
För ett rackartygg är kvinnofack
Just precis ett slags plögarnas ris
Der häns avgrunds koal i mit tygg
Som är suckapullt som ett handklätter
O du kärningatygg
Ack ve's kull jag med dig
Sångjart hela mitt liv bli ett prygg
A. W. Nohlin 17/4

65

Runda former.

Rund är ju salen och rund är männ
Och rund är jordballen vare
Och rund är slanten och vatten san
Och rund är Lisa min rara
Ja rund är kullen som bringla klara

Och rundt är lottat som mängen giver
Men tiller lunt

Och runt är bevakat, runt en hals
Och runt är agat det lilla
Och rund är svan på gammal vals
Och runda lärarnes trilla
Och rundt är teat och kaffekejsaren
Ja rund är självaste sockertoppen
Och kulen rund.

Fanns ej det runda, det vare strunt
Di såg det ut alltså fjuntig
Ty fanns icke det som är runt
Ja tänk vad allt vare kantigt
Ett kantigt hus med ett kantigt äga
Och fyrkantig arm på vår himmel höga
Tänk vilken form!

Men runt är glasat med trosens skatt
Och runt är lardat i sken
Och rund är flaskan - som svan på natt

Och runt är vidits moralen
Ja runt är bykan och rund är pyggen
Och runt är bussen och predikestolen
Och prostens känd.

Runt är ett stäm i vartenda skräg
Runt är ett ägg av en konga
Rund är min klacka jag hängt på vägg
Och rund är Liljan den sköna
Ja rund är hälet i passa nyckeln
Och runt är bytt på till bicykeln
Och runt det går

Men allra rundast pån topp till fat
Är lilla Lisa min diva
Hon är så rund som ett litet klat
Mer rund hon knappast kan bli
Och när hon följt mig till altaringen
Och fätt den rundaste lilla ringen
Vi leva rundt!

A. W. Köhlerin 17 april 09

Sjömans-sång.

Jag är en fattig ung sjöman
Som modigt plojar baltans rand.
Jag får min bröd uppså baltan blå
Där se många sjöman lida fö.

Jag gick mig ut en aftonstund
Spetsrande i grönan lund
Jag hörde då för små fåglars sang
Det var vid solens nedergång.

Den flickan som jag kallt så kär
Den kan jag aldrig mere få
För hon har tagit en annan vän
Därför är jag bedragen än

Ack om jag kunde äga dig
En liten stund i grönan lund
Då skulle jag tala om för dig
Hur innerligt jag älskar dig

Ack om jag kunde smala dig
En bild så skön som liknar dig

Då skulle jag förvisso
I hunden bära den åt dig.

Den första gången jag såg dig
Då rörde allt som var i mig
Jag tyckte då att du skonast var
Bland alla dem som jag skadat har

Den andra gången jag såg dig
Då bad jag att du skulle älska mig
Du lovade mig då både luld och tro
Att du ingen annan skulle tänka på.

Den tredje gången jag såg dig
Då hade du förändrat dig
Ty du har varit falsk mot mig
Men Gud i Himlen lönar dig.

Adja min fader och min mor
Adja min syster och min bror
Adja med dig min falska vän
Vi träffas uti himmelen.

Jag älskar en glad liten jänsta
Bara en, bara en

Kar morgon så går jag och väntar
På min vän på min vän
Och vid hennes sida jag tar var
Till mitt jobbe varje dag
Vi äro som kvittrande sparvar
Min jänsta så rar och jag

Blott åt en jag min kärleks ger
Fins väl andra
Men aldrig åt den jag ser
Glad och nöjd och sig alltid lita
Bli jag med henne så säll som i himmelrik.

Att giftas det hava vi ären
Inne rin Inne ren
I han är vittion och jag blir till vän
Tjugoen tjugoen
Aldrig om pengar vi skjuta
Lika gott Lika gott
Vi få väl en släts i vår gryta

Min jänsta så rar och jag

Blott åt en jag min kärlets ger
Fins väl andra men aldrig åt den jag ser
Glad och nöjd och sig alltid lita
Bli jag med henne så säll som i himmelrik.

A. W. Hokkeli d. 7 juli 09

En sjömans visa.

Varthän du soenska sjöman
Wart står väl nu dig, häg
Långt bort ifrån din flicka
På havets kalla väg
Så kom då snart tillbaka
Du stalle sjömatros
Du lemna skall med snarta
Den omma kärleksros.

Och med till skeppet "Skulda"
Ty så var skeppets namn
En unger sjöman ilar

I från sin fläckas fann
Med tårer uppsö' kinden
Lhan gav sitt avskedsord
Allt till sin enda kärlek
När som han gick ombord.

På skeppet lyfts ankar
Och segel sätts till
Det gäller nu ej längre
I hamnen ligga still
De goda segelduker
Av vinden flyddes snart
Och "Skulda" börjar ita
Allt med en däjlig fart

Den redan den gick lyckligt
Fram till Ostindiens kust
Får alla sjöman var det
Blott glädje, liv och lust
Så vände de tillbaka
Och styr med säker hand
Blott en utav dem alla

Fick se sitt Fosterland

Ja nu har kungen munnat
Och vägen börjar gå
De sjöman i sin ordning
Med fall och brassar stå
Ja' god Kaptenens stämna
Fart, börja seglen fart
De lydde hans befallning
Och det blev iun an kort.

Snart varo iunbargade
Varenda segelklut
Blott uti tomma riggen
Här stormens vilda fjut
Och havets vågar vara
Fyllen farfartig höjd
Färsammen och far alltid
De glada jämnans föjrd

Dock ännu lugn vid rodrut
Der står en ung sjöman

Han tänkte på sin Flicka
I Sveriges Gura Land.
Skall han ej mer få skada
Sin vän och trogna mö
Får den han slöjer kaffan
Skall han i vägen dö

En väg gick över skeppet
Och alla ropar nu
Allt uti vägen kängor
Kaptenes unga fru
Kaptenen såg sin make
När hon gick över bord
Han fälldes bittra tårar
Ty sorgen den var svår

En båt ma' redan färes
Från Skuddas reling ned
Den korsades i spillet
Utav en kölja ared
Färsedd med sex matrosar
Sam i den samma var

I havets vågar låga
Der gick de tjuga kvar

Kaptenen sade: "Gossar
Då tate lyd mig än en gång
Nu ser vi doden nalkas
Wår tid är ej så lång
Ge ned och kapa riggen
Han rullar ganska snart
Och Skulda går på grundet
Så bliver adit värt.

Och Skuddas master fällo
Med ett fargärligt brast
Och vägen skyhögt so allar
Utöver redloist brast
Så var nu allt färsannit
Ut den vata grav
Så stala de sina dagar
I Nordsjöns kalla hav.

Men styrmannen den ende
 Som jag en polarkärr drev
 Den ende av dem alla som med livet byggad blev
 Och snart han blev upptagen utav en engelsk krigg
 Som uti stämman mistat stor del utav sin rigg.

Och en i Sverige säga den flitran är sin vän
 Som havet har borttagit och kommit i igen
 Ja, hon skall minnas ödet allt ut på Dovers ban
 Där danska skeppet skulda bland vögarna gick sankt
 A. N. P. 2. Juli 07

Blomsterspråket.

- 1 Akasia. — När får jag återse er?
- 2 Aklija — Däraktighet
- 3 Aster, kinesisk — Mångfald
- 4 Arabica — En obetydlighet är allt för vackert
 skapen, men allt är en obetydlighet för
 högtiltheten
- 5 Begonia — Giv mig ett svar, jag ber där om?
- 6 Berberisbuske — Jag ser på dina ögon, att du besvarar mig
 min kärlek
- 7 Bläcklint — Trohet.
- 8 Blåhlocka — Hur dags kan jag få träffa er?
- 9 Climatis — Vid dig är jag fastad för alltid
- 10 Cypress — Oföränderlig vänskap
- 11 Dahlia — Vi är så stolta att jag ej vågar
 ha eller tilltala er.
- 12 Fargräs — Oro.
- 13 Delouiss — Aldrig förr har jag sett er så vackert
- 14 Turnell — Ljus, strålar från himmeln som
 till mig genom dina ögon
- 15 Fingerväls — Kvinnarnas ynnest

Blomsterspråket.

- 17 Fuchsia, röd — Smak.
- 18 Tyrväppling — Vill du bli min,² Vill du
hända din lycka vid mig blev
- 19 Fänkål. — Bliv icke ond.
- 20 Färgät-mig-eg. — Glöm mig ej; jag glömma dig ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ³⁶¹ ³⁶² ³⁶³ ³⁶⁴ ³⁶⁵ ³⁶⁶ ³⁶⁷ ³⁶⁸ ³⁶⁹ ³⁷⁰ ³⁷¹ ³⁷² ³⁷³ ³⁷⁴ ³⁷⁵ ³⁷⁶ ³⁷⁷ ³⁷⁸ ³⁷⁹ ³⁸⁰ ³⁸¹ ³⁸² ³⁸³ ³⁸⁴ ³⁸⁵ ³⁸⁶ ³⁸⁷ ³⁸⁸ ³⁸⁹ ³⁹⁰ ³⁹¹ ³⁹² ³⁹³ ³⁹⁴ ³⁹⁵ ³⁹⁶ ³⁹⁷ ³⁹⁸ ³⁹⁹ ⁴⁰⁰ ⁴⁰¹ ⁴⁰² ⁴⁰³ ⁴⁰⁴ ⁴⁰⁵ ⁴⁰⁶ ⁴⁰⁷ ⁴⁰⁸ ⁴⁰⁹ ⁴¹⁰ ⁴¹¹ ⁴¹² ⁴¹³ ⁴¹⁴ ⁴¹⁵ ⁴¹⁶ ⁴¹⁷ ⁴¹⁸ ⁴¹⁹ ⁴²⁰ ⁴²¹ ⁴²² ⁴²³ ⁴²⁴ ⁴²⁵ ⁴²⁶ ⁴²⁷ ⁴²⁸ ⁴²⁹ ⁴³⁰ ⁴³¹ ⁴³² ⁴³³ ⁴³⁴ ⁴³⁵ ⁴³⁶ ⁴³⁷ ⁴³⁸ ⁴³⁹ ⁴⁴⁰ ⁴⁴¹ ⁴⁴² ⁴⁴³ ⁴⁴⁴ ⁴⁴⁵ ⁴⁴⁶ ⁴⁴⁷ ⁴⁴⁸ ⁴⁴⁹ ⁴⁵⁰ ⁴⁵¹ ⁴⁵² ⁴⁵³ ⁴⁵⁴ ⁴⁵⁵ ⁴⁵⁶ ⁴⁵⁷ ⁴⁵⁸ ⁴⁵⁹ ⁴⁶⁰ ⁴⁶¹ ⁴⁶² ⁴⁶³ ⁴⁶⁴ ⁴⁶⁵ ⁴⁶⁶ ⁴⁶⁷ ⁴⁶⁸ ⁴⁶⁹ ⁴⁷⁰ ⁴⁷¹ ⁴⁷² ⁴⁷³ ⁴⁷⁴ ⁴⁷⁵ ⁴⁷⁶ ⁴⁷⁷ ⁴⁷⁸ ⁴⁷⁹ ⁴⁸⁰ ⁴⁸¹ ⁴⁸² ⁴⁸³ ⁴⁸⁴ ⁴⁸⁵ ⁴⁸⁶ ⁴⁸⁷ ⁴⁸⁸ ⁴⁸⁹ ⁴⁹⁰ ⁴⁹¹ ⁴⁹² ⁴⁹³ ⁴⁹⁴ ⁴⁹⁵ ⁴⁹⁶ ⁴⁹⁷ ⁴⁹⁸ ⁴⁹⁹ ⁵⁰⁰ ⁵⁰¹ ⁵⁰² ⁵⁰³ ⁵⁰⁴ ⁵⁰⁵ ⁵⁰⁶ ⁵⁰⁷ ⁵⁰⁸ ⁵⁰⁹ ⁵¹⁰ ⁵¹¹ ⁵¹² ⁵¹³ ⁵¹⁴ ⁵¹⁵ ⁵¹⁶ ⁵¹⁷ ⁵¹⁸ ⁵¹⁹ ⁵²⁰ ⁵²¹ ⁵²² ⁵²³ ⁵²⁴ ⁵²⁵ ⁵²⁶ ⁵²⁷ ⁵²⁸ ⁵²⁹ ⁵³⁰ ⁵³¹ ⁵³² ⁵³³ ⁵³⁴ ⁵³⁵ ⁵³⁶ ⁵³⁷ ⁵³⁸ ⁵³⁹ ⁵⁴⁰ ⁵⁴¹ ⁵⁴² ⁵⁴³ ⁵⁴⁴ ⁵⁴⁵ ⁵⁴⁶ ⁵⁴⁷ ⁵⁴⁸ ⁵⁴⁹ ⁵⁵⁰ ⁵⁵¹ ⁵⁵² ⁵⁵³ ⁵⁵⁴ ⁵⁵⁵ ⁵⁵⁶ ⁵⁵⁷ ⁵⁵⁸ ⁵⁵⁹ ⁵⁶⁰ ⁵⁶¹ ⁵⁶² ⁵⁶³ ⁵⁶⁴ ⁵⁶⁵ ⁵⁶⁶ ⁵⁶⁷ ⁵⁶⁸ ⁵⁶⁹ ⁵⁷⁰ ⁵⁷¹ ⁵⁷² ⁵⁷³ ⁵⁷⁴ ⁵⁷⁵ ⁵⁷⁶ ⁵⁷⁷ ⁵⁷⁸ ⁵⁷⁹ ⁵⁸⁰ ⁵⁸¹ ⁵⁸² ⁵⁸³ ⁵⁸⁴ ⁵⁸⁵ ⁵⁸⁶ ⁵⁸⁷ ⁵⁸⁸ ⁵⁸⁹ ⁵⁹⁰ ⁵⁹¹ ⁵⁹² ⁵⁹³ ⁵⁹⁴ ⁵⁹⁵ ⁵⁹⁶ ⁵⁹⁷ ⁵⁹⁸ ⁵⁹⁹ ⁶⁰⁰ ⁶⁰¹ ⁶⁰² ⁶⁰³ ⁶⁰⁴ ⁶⁰⁵ ⁶⁰⁶ ⁶⁰⁷ ⁶⁰⁸ ⁶⁰⁹ ⁶¹⁰ ⁶¹¹ ⁶¹² ⁶¹³ ⁶¹⁴ ⁶¹⁵ ⁶¹⁶ ⁶¹⁷ ⁶¹⁸ ⁶¹⁹ ⁶²⁰ ⁶²¹ ⁶²² ⁶²³ ⁶²⁴ ⁶²⁵ ⁶²⁶ ⁶²⁷ ⁶²⁸ ⁶²⁹ ⁶³⁰ ⁶³¹ ⁶³² ⁶³³ ⁶³⁴ ⁶³⁵ ⁶³⁶ ⁶³⁷ ⁶³⁸ ⁶³⁹ ⁶⁴⁰ ⁶⁴¹ ⁶⁴² ⁶⁴³ ⁶⁴⁴ ⁶⁴⁵ ⁶⁴⁶ ⁶⁴⁷ ⁶⁴⁸ ⁶⁴⁹ ⁶⁵⁰ ⁶⁵¹ ⁶⁵² ⁶⁵³ ⁶⁵⁴ ⁶⁵⁵ ⁶⁵⁶ ⁶⁵⁷ ⁶⁵⁸ ⁶⁵⁹ ⁶⁶⁰ ⁶⁶¹ ⁶⁶² ⁶⁶³ ⁶⁶⁴ ⁶⁶⁵ ⁶⁶⁶ ⁶⁶⁷ ⁶⁶⁸ ⁶⁶⁹ ⁶⁷⁰ ⁶⁷¹ ⁶⁷² ⁶⁷³ ⁶⁷⁴ ⁶⁷⁵ ⁶⁷⁶ ⁶⁷⁷ ⁶⁷⁸ ⁶⁷⁹ ⁶⁸⁰ ⁶⁸¹ ⁶⁸² ⁶⁸³ ⁶⁸⁴ ⁶⁸⁵ ⁶⁸⁶ ⁶⁸⁷ ⁶⁸⁸ ⁶⁸⁹ ⁶⁹⁰ ⁶⁹¹ ⁶⁹² ⁶⁹³ ⁶⁹⁴ ⁶⁹⁵ ⁶⁹⁶ ⁶⁹⁷ ⁶⁹⁸ ⁶⁹⁹ ⁷⁰⁰ ⁷⁰¹ ⁷⁰² ⁷⁰³ ⁷⁰⁴ ⁷⁰⁵ ⁷⁰⁶ ⁷⁰⁷ ⁷⁰⁸ ⁷⁰⁹ ⁷¹⁰ ⁷¹¹ ⁷¹² ⁷¹³ ⁷¹⁴ ⁷¹⁵ ⁷¹⁶ ⁷¹⁷ ⁷¹⁸ ⁷¹⁹ ⁷²⁰ ⁷²¹ ⁷²² ⁷²³ ⁷²⁴ ⁷²⁵ ⁷²⁶ ⁷²⁷ ⁷²⁸ ⁷²⁹ ⁷³⁰ ⁷³¹ ⁷³² ⁷³³ ⁷³⁴ ⁷³⁵ ⁷³⁶ ⁷³⁷ ⁷³⁸ ⁷³⁹ ⁷⁴⁰ ⁷⁴¹ ⁷⁴² ⁷⁴³ ⁷⁴⁴ ⁷⁴⁵ ⁷⁴⁶ ⁷⁴⁷ ⁷⁴⁸ ⁷⁴⁹ ⁷⁵⁰ ⁷⁵¹ ⁷⁵² ⁷⁵³ ⁷⁵⁴ ⁷⁵⁵ ⁷⁵⁶ ⁷⁵⁷ ⁷⁵⁸ ⁷⁵⁹ ⁷⁶⁰ ⁷⁶¹ ⁷⁶² ⁷⁶³ ⁷⁶⁴ ⁷⁶⁵ ⁷⁶⁶ ⁷⁶⁷ ⁷⁶⁸ ⁷⁶⁹ ⁷⁷⁰ ⁷⁷¹ ⁷⁷² ⁷⁷³ ⁷⁷⁴ ⁷⁷⁵ ⁷⁷⁶ ⁷⁷⁷ ⁷⁷⁸ ⁷⁷⁹ ⁷⁸⁰ ⁷⁸¹ ⁷⁸² ⁷⁸³ ⁷⁸⁴ ⁷⁸⁵ ⁷⁸⁶ ⁷⁸⁷ ⁷⁸⁸ ⁷⁸⁹ ⁷⁹⁰ ⁷⁹¹ ⁷⁹² ⁷⁹³ ⁷⁹⁴ ⁷⁹⁵ ⁷⁹⁶ ⁷⁹⁷ ⁷⁹⁸ ⁷⁹⁹ ⁸⁰⁰ ⁸⁰¹ ⁸⁰² ⁸⁰³ ⁸⁰⁴ ⁸⁰⁵ ⁸⁰⁶ ⁸⁰⁷ ⁸⁰⁸ ⁸⁰⁹ ⁸¹⁰ ⁸¹¹ ⁸¹² ⁸¹³ ⁸¹⁴ ⁸¹⁵ ⁸¹⁶ ⁸¹⁷ ⁸¹⁸ ⁸¹⁹ ⁸²⁰ ⁸²¹ ⁸²² ⁸²³ ⁸²⁴ ⁸²⁵ ⁸²⁶ ⁸²⁷ ⁸²⁸ ⁸²⁹ ⁸³⁰ ⁸³¹ ⁸³² ⁸³³ ⁸³⁴ ⁸³⁵ ⁸³⁶ ⁸³⁷ ⁸³⁸ ⁸³⁹ ⁸⁴⁰ ⁸⁴¹ ⁸⁴² ⁸⁴³ ⁸⁴⁴ ⁸⁴⁵ ⁸⁴⁶ ⁸⁴⁷ ⁸⁴⁸ ⁸⁴⁹ ⁸⁵⁰ ⁸⁵¹ ⁸⁵² ⁸⁵³ ⁸⁵⁴ ⁸⁵⁵ ⁸⁵⁶ ⁸⁵⁷ ⁸⁵⁸ ⁸⁵⁹ ⁸⁶⁰ ⁸⁶¹ ⁸⁶² ⁸⁶³ ⁸⁶⁴ ⁸⁶⁵ ⁸⁶⁶ ⁸⁶⁷ ⁸⁶⁸ ⁸⁶⁹ ⁸⁷⁰ ⁸⁷¹ ⁸⁷² ⁸⁷³ ⁸⁷⁴ ⁸⁷⁵ ⁸⁷⁶ ⁸⁷⁷ ⁸⁷⁸ ⁸⁷⁹ ⁸⁸⁰ ⁸⁸¹ ⁸⁸² ⁸⁸³ ⁸⁸⁴ ⁸⁸⁵ ⁸⁸⁶ ⁸⁸⁷ ⁸⁸⁸ ⁸⁸⁹ ⁸⁹⁰ ⁸⁹¹ ⁸⁹² ⁸⁹³ ⁸⁹⁴ ⁸⁹⁵ ⁸⁹⁶ ⁸⁹⁷ ⁸⁹⁸ ⁸⁹⁹ ⁹⁰⁰ ⁹⁰¹ ⁹⁰² ⁹⁰³ ⁹⁰⁴ ⁹⁰⁵ ⁹⁰⁶ ⁹⁰⁷ ⁹⁰⁸ ⁹⁰⁹ ⁹¹⁰ ⁹¹¹ ⁹¹² ⁹¹³ ⁹¹⁴ ⁹¹⁵ ⁹¹⁶ ⁹¹⁷ ⁹¹⁸ ⁹¹⁹ ⁹²⁰ ⁹²¹ ⁹²² ⁹²³ ⁹²⁴ ⁹²⁵ ⁹²⁶ ⁹²⁷ ⁹²⁸ ⁹²⁹ ⁹³⁰ ⁹³¹ ⁹³² ⁹³³ ⁹³⁴ ⁹³⁵ ⁹³⁶ ⁹³⁷ ⁹³⁸ ⁹³⁹ ⁹⁴⁰ ⁹⁴¹ ⁹⁴² ⁹⁴³ ⁹⁴⁴ ⁹⁴⁵ ⁹⁴⁶ ⁹⁴⁷ ⁹⁴⁸ ⁹⁴⁹ ⁹⁵⁰ ⁹⁵¹ ⁹⁵² ⁹⁵³ ⁹⁵⁴ ⁹⁵⁵ ⁹⁵⁶ ⁹⁵⁷ ⁹⁵⁸ ⁹⁵⁹ ⁹⁶⁰ ⁹⁶¹ ⁹⁶² ⁹⁶³ ⁹⁶⁴ ⁹⁶⁵ ⁹⁶⁶ ⁹⁶⁷ ⁹⁶⁸ ⁹⁶⁹ ⁹⁷⁰ ⁹⁷¹ ⁹⁷² ⁹⁷³ ⁹⁷⁴ ⁹⁷⁵ ⁹⁷⁶ ⁹⁷⁷ ⁹⁷⁸ ⁹⁷⁹ ⁹⁸⁰ ⁹⁸¹ ⁹⁸² ⁹⁸³ ⁹⁸⁴ ⁹⁸⁵ ⁹⁸⁶ ⁹⁸⁷ ⁹⁸⁸ ⁹⁸⁹ ⁹⁹⁰ ⁹⁹¹ ⁹⁹² ⁹⁹³ ⁹⁹⁴ ⁹⁹⁵ ⁹⁹⁶ ⁹⁹⁷ ⁹⁹⁸ ⁹⁹⁹ ¹⁰⁰⁰

Blomsterspråket.

- 35 Kaprifolium — För alltid.
- 36 Klöver vit — Tank på mig
- 37 Do roö — Flit.
- 38 Hamax — Kom tillbaka en annan
- 39 Frasse, indisk — Säg mig din hemlighet ² ³ ⁴ ⁵ ⁶ ⁷ ⁸ ⁹ ¹⁰ ¹¹ ¹² ¹³ ¹⁴ ¹⁵ ¹⁶ ¹⁷ ¹⁸ ¹⁹ ²⁰ ²¹ ²² ²³ ²⁴ ²⁵ ²⁶ ²⁷ ²⁸ ²⁹ ³⁰ ³¹ ³² ³³ ³⁴ ³⁵ ³⁶ ³⁷ ³⁸ ³⁹ ⁴⁰ ⁴¹ ⁴² ⁴³ ⁴⁴ ⁴⁵ ⁴⁶ ⁴⁷ ⁴⁸ ⁴⁹ ⁵⁰ ⁵¹ ⁵² ⁵³ ⁵⁴ ⁵⁵ ⁵⁶ ⁵⁷ ⁵⁸ ⁵⁹ ⁶⁰ ⁶¹ ⁶² ⁶³ ⁶⁴ ⁶⁵ ⁶⁶ ⁶⁷ ⁶⁸ ⁶⁹ ⁷⁰ ⁷¹ ⁷² ⁷³ ⁷⁴ ⁷⁵ ⁷⁶ ⁷⁷ ⁷⁸ ⁷⁹ ⁸⁰ ⁸¹ ⁸² ⁸³ ⁸⁴ ⁸⁵ ⁸⁶ ⁸⁷ ⁸⁸ ⁸⁹ ⁹⁰ ⁹¹ ⁹² ⁹³ ⁹⁴ ⁹⁵ ⁹⁶ ⁹⁷ ⁹⁸ ⁹⁹ ¹⁰⁰ ¹⁰¹ ¹⁰² ¹⁰³ ¹⁰⁴ ¹⁰⁵ ¹⁰⁶ ¹⁰⁷ ¹⁰⁸ ¹⁰⁹ ¹¹⁰ ¹¹¹ ¹¹² ¹¹³ ¹¹⁴ ¹¹⁵ ¹¹⁶ ¹¹⁷ ¹¹⁸ ¹¹⁹ ¹²⁰ ¹²¹ ¹²² ¹²³ ¹²⁴ ¹²⁵ ¹²⁶ ¹²⁷ ¹²⁸ ¹²⁹ ¹³⁰ ¹³¹ ¹³² ¹³³ ¹³⁴ ¹³⁵ ¹³⁶ ¹³⁷ ¹³⁸ ¹³⁹ ¹⁴⁰ ¹⁴¹ ¹⁴² ¹⁴³ ¹⁴⁴ ¹⁴⁵ ¹⁴⁶ ¹⁴⁷ ¹⁴⁸ ¹⁴⁹ ¹⁵⁰ ¹⁵¹ ¹⁵² ¹⁵³ ¹⁵⁴ ¹⁵⁵ ¹⁵⁶ ¹⁵⁷ ¹⁵⁸ ¹⁵⁹ ¹⁶⁰ ¹⁶¹ ¹⁶² ¹⁶³ ¹⁶⁴ ¹⁶⁵ ¹⁶⁶ ¹⁶⁷ ¹⁶⁸ ¹⁶⁹ ¹⁷⁰ ¹⁷¹ ¹⁷² ¹⁷³ ¹⁷⁴ ¹⁷⁵ ¹⁷⁶ ¹⁷⁷ ¹⁷⁸ ¹⁷⁹ ¹⁸⁰ ¹⁸¹ ¹⁸² ¹⁸³ ¹⁸⁴ ¹⁸⁵ ¹⁸⁶ ¹⁸⁷ ¹⁸⁸ ¹⁸⁹ ¹⁹⁰ ¹⁹¹ ¹⁹² ¹⁹³ ¹⁹⁴ ¹⁹⁵ ¹⁹⁶ ¹⁹⁷ ¹⁹⁸ ¹⁹⁹ ²⁰⁰ ²⁰¹ ²⁰² ²⁰³ ²⁰⁴ ²⁰⁵ ²⁰⁶ ²⁰⁷ ²⁰⁸ ²⁰⁹ ²¹⁰ ²¹¹ ²¹² ²¹³ ²¹⁴ ²¹⁵ ²¹⁶ ²¹⁷ ²¹⁸ ²¹⁹ ²²⁰ ²²¹ ²²² ²²³ ²²⁴ ²²⁵ ²²⁶ ²²⁷ ²²⁸ ²²⁹ ²³⁰ ²³¹ ²³² ²³³ ²³⁴ ²³⁵ ²³⁶ ²³⁷ ²³⁸ ²³⁹ ²⁴⁰ ²⁴¹ ²⁴² ²⁴³ ²⁴⁴ ²⁴⁵ ²⁴⁶ ²⁴⁷ ²⁴⁸ ²⁴⁹ ²⁵⁰ ²⁵¹ ²⁵² ²⁵³ ²⁵⁴ ²⁵⁵ ²⁵⁶ ²⁵⁷ ²⁵⁸ ²⁵⁹ ²⁶⁰ ²⁶¹ ²⁶² ²⁶³ ²⁶⁴ ²⁶⁵ ²⁶⁶ ²⁶⁷ ²⁶⁸ ²⁶⁹ ²⁷⁰ ²⁷¹ ²⁷² ²⁷³ ²⁷⁴ ²⁷⁵ ²⁷⁶ ²⁷⁷ ²⁷⁸ ²⁷⁹ ²⁸⁰ ²⁸¹ ²⁸² ²⁸³ ²⁸⁴ ²⁸⁵ ²⁸⁶ ²⁸⁷ ²⁸⁸ ²⁸⁹ ²⁹⁰ ²⁹¹ ²⁹² ²⁹³ ²⁹⁴ ²⁹⁵ ²⁹⁶ ²⁹⁷ ²⁹⁸ ²⁹⁹ ³⁰⁰ ³⁰¹ ³⁰² ³⁰³ ³⁰⁴ ³⁰⁵ ³⁰⁶ ³⁰⁷ ³⁰⁸ ³⁰⁹ ³¹⁰ ³¹¹ ³¹² ³¹³ ³¹⁴ ³¹⁵ ³¹⁶ ³¹⁷ ³¹⁸ ³¹⁹ ³²⁰ ³²¹ ³²² ³²³ ³²⁴ ³²⁵ ³²⁶ ³²⁷ ³²⁸ ³²⁹ ³³⁰ ³³¹ ³³² ³³³ ³³⁴ ³³⁵ ³³⁶ ³³⁷ ³³⁸ ³³⁹ ³⁴⁰ ³⁴¹ ³⁴² ³⁴³ ³⁴⁴ ³⁴⁵ ³⁴⁶ ³⁴⁷ ³⁴⁸ ³⁴⁹ ³⁵⁰ ³⁵¹ ³⁵² ³⁵³ ³⁵⁴ ³⁵⁵ ³⁵⁶ ³⁵⁷ ³⁵⁸ ³⁵⁹ ³⁶⁰ ^{361</}

Blomsterspråket.

- 86 Tuberosa — Lek g med elden!
 86 Tulpan — Det är g allt guld som glimmer.
 87 Tupp kam — Hårs klystnad
 88 Tusensköna — Askut.
 89 Wallma — Jag blir som mig bara jag ser på er.
 90 Yarglöna — Bedragare.
 91 Venus hår — ~~Bed för mig!~~ Du pryder alltid
 din plats!
 92 Verbena — Bed för mig!
 93 Vide — Toga dig i förhållandena du vinner
 mer därpå.
 94 Vin — Låt mig få bli va ditt stöd!
 95 Vintergröna — Vill du naturens väg till verklig säll-
 96 Vinteraster — Det veta, se här dess första bud "arbeta".
 96 Vinteraster — Det finnes hos dig något, som tyssar mig.
 97 Vial — Ack kvara av ditt ögonpar ett ödligt var
 jag fatt, två dröjer du att ge mig svar?
 Du länge har för stätt!
 98 Vårkaktus — Ni plagat mig!
 99 Äkta guldragn. — Guld är bara mull.
 100 Örenpris — Trasta g sa många pilar! Låt din
 bage vila!

Dumboms leverne.

B74

Så herrar, lånen mig ert öra
 Till salig Dumboms leverne!
 Om det g ledsnar er att häro,
 Så kan det roa er kanske.

Älsan föddes, en lät odets domar
~~Stå~~ naken hit på jordens ring;
 Men sen han kom till rikedomar,
 Så brast det honom ingenting

Traggan hade han med nöd
 Eng gammel karing som såg om sig
 Wart därför ulla sjuk — men kom sig
 Ah hade sen allt till sin död.

Till karakteren from och god
 War han g smär att bli va redad
 Men sågs han någon gång fortretad
 Så var det uti vredesmod.

Det fel han haft i ungdomsåren
 Att vara påske farran Karl!

Man ganska visligt annär bt har;
Men de ta fel försvann med åren.

Till ingen man han sound bar:
Han såg väl ganska smedt på alla;
Men det bar man ej lastbart kalla,
Ty han var vindög, stäckars Karl.

Man även mycket folk hårt klandra
Att han dem över axeln sett
Om det så är, så har det skett
För det han längre var än andra.

Ett muntert lag han gärna väljde
Men hatade allt föfångt smack
Fog nästan alltid när han sväljde
Och sväljde alltid när han drack.

I Par Brekoll han aldrig humnit
Bli något särdeles stort giss
Ty mestadels man honom funnit
Plakat utav ett enda räs.

375
Som auktor skrev han kais och trass
Skall täll i Grenna tal i Trosa
Om någon gång hans vers var jrossa
Så var hansprosa aldrig vers.

I stulen var han älskare
Utav det tydliga och lätta
"Ty" - sede han och det med rätta -
"Ju sumpare ju enklare."

I Dumboms ungdomstid begav sig
Att han predikade en gång
Men hans predikan var lång
Ty han vid ingangen kom do sig.

En annan skulle blott barbannadt
Prydd vid en sådan händelse.
Men Dumbom fann sig ett-tu-tre
Och sköt precisst där som han stannat.

På sina resor han förnam
Hur väl försynens nød reglerat.

Som floder över allt placerat.
Där stora städer strykes fram.

Också om g Hans dagbok luger-
skall på gästgivargårdarna
I Småland ätas mycket bra
I fall man matsäck har som luger.

God kunskap sålig Dumbom hade
Om både människor och djur
Och märkligt var det som han sade
En gång om Kräftarnas natur.

Hans ögon syntes tårar pressa
Då de i skitteln sprattlade
"Nej ingen där så grymt som dessa -
Skrek han - ty de då levande.

Teologien håll han på
I titt med vid sinnsiga
men kunde aldrig rätt begripa
Hvad ingen människa kan förstå.

I politiken var hans tro
Hvad ingen kunde förstå
Att om man njätte vill sin tro
Bär man och ge den till att äta.

Uti maralen kom han fram
Med den besynnerliga lära
Att det som går var människas skam
Han aldrig göra någons ära.

Som fysikus han vågat lysa
En tanke något djärv kanske
Han trodde guset skapt att lysa
Och människans öga till att se.

Men som han uti allt för varligt
Så medgav han försigtigt
Att gus för tjovararna var farligt
Och för en blind av rings pris.

Hans tanke var - evad man säger
Till bårdens lovard och förvar,

Att den förtjänst en mänska har
Är ingen ann' än den hon äger.

En hans finansplan väl förtjänar
Att nämnas för sin nyhets skull
Den lyder så: "Ju mer man lärar,
Des mer man sätter sig i skuld."

Också i metafysikan
Var Dumbom en förfärlig bjässe
Ty det var han som skilln' in gamm
Emellan esse och man esse.

Spärj förskar, så långt du getter
Hvad residens som själen har:
Det bästa svar blir Dumboms svar:
"Min van' honsitter där hon sätter."

I medicin håll Dumbom för
Evad man darom må glo
Att den helt säkert nytta gör
Att mediciner om intet flera.

En stor spektakulär patron
Fann Dumbom att lösa oss som andra
Man därvid sällan har att klandra
Förutom pjesen och aktion.

Man hört hur många auktor skrivit
När minsta fel bestraffning fann
Men Dumbom tälti lätt kritiker
Se svar de rörde någon ann!

Om han g' syng så satans bra
Se kom det mäst av den resonien
(Precist som i vår opera)
Att salig Dumbom g' höll tonen

Men det var han lyckats bäst
Var konsten att ta ut charader
Om man kan se av nästa rader
I svarit till en nästvis präst.

Jag tror att prästen hette Trälund
Lika gatt! Mitt första sode han.

"Är ja" - "Mitt andra hund, "Mimsam"
Föll Dumbom in "ert hela - "Fahund"

Om i joujou de Normandie
Iban g som mästare brigirat
Bai han ursäktas, därute
Ty spillet var y inventerat

Att vara gift och vara slao
Höll han för samma i det mesta
Och ibland äktenskap det bästa
Det äktenskap som g blir av.

olla vem som kan, och vem som vill
Sinflykt åt hogre rymder spanna
Den vise Dumboms sats var denna
Jag loer häst när jag är till

När Dumbom lade sig en afton
Höll frisk och sund till gjat och kropp
Men steg om morgon stundad öpp
O, vandrings man yrarde oeroton!

B78

Tänke på ardningsstekt för den manad
i vilken du (ni) är född.

Multiplicera denna siffra med 2 och addera
till 5! Multiplicera detta med 50, och
addera till er egen ålder

Subtrahera 365 från summan och addera
till resten ...

När som hua svärma:
Sämlänsk bygdemåls hus Toris

I gjat somras när som hua svärma därhem
ma så va då inte mer än jämt ä rätt att skärings
mi hade kala ryggen, ä struki mä, så tes
vresut bar då fälle te.

Si gumma mi va i tåppa ha ä ränsä last i
maratälanne ä häst som ha lag där ä vresa ä
sprätte så feck ha hära ett vinande, lufta, ä
inna ha vreste ali ä, så hade ha en hel livsarm
i kalupen på säg: män då ska ni att de vart
är ihoggen, ha ga te hals som den värsta gast

sa att mina bråkiga stutar, ja gick a' harns ma,
rakt vande ut a' in pa saj i farskerackelse.
~~A' sa snart ja ga gafar te fa fall a' stuta~~
A' i de samma sa far ja si karinga mi kom-
ma skuttandes som dan varsta backhare, a'
slank in i stuga a' si ho sag rakt ut som ho
hade en star lodemassa nerdragen loring lunn
pa saj. A' sa snart ja va gafar te fa fall a'
stuta sa slangde ja goda a' sprang in i stuga.
Men nar jag kom i darrhale sa svaljde ja i
kapsenbeta luss hela mulhanken i vrangstru-
pen far sir mi karinga stog pa huve i vattiaa
ma skanka i vare a' nar ja val hade fote
hunn pa ratt sinn igen sa hadde ja ett fastlyt
tja a' gnone min ja feck livna, far si ho hadde
ja rakt toppa slasen vetya, men si hur ja karangla
i stogg i mana sa feck ja da oppaga pa na.
Da matte ja gna waq igen far te tilla eller stuta a'
nar ja da blev ut pa farstuhovisten sa feck ja si
doin skena rundt i kullanne sa jal rik om dan
a' rampa sta som tjus i vare a' luvve lag knuten
stog didar farbas hade oppais paga a' glina sa

179
B79
Briparta stog pa vid gavel.
A' si da begrep ja hela kalifjen ma samma.
Si di har da allri annat an rackartyg a' elakhet
far saj a' nu hadde di hutta pa a' harna yunga a'
skraont stulkraka far maj, men sa slenk di da
in i far katten sa ja feck hell pa dan liska.
A' nar ja san kom inte karinga igen sa va ho just
inga fagerlek te si pa far ho sag ut som ett
gratjat i syna a' aga va bus igen grodda a' de va
farsta gara att leta ratt pa visen a' slavo in lina
i kupa min ja feck te te plastru om karinga
Men da kom da far maj att ant ska falle ma
ant fardrovar sa jag tag pepparrat a' gne henne
i syna ma a' nar de inte tygote sa feck ja tag
i tjur barsten a' svarde in henne ma a' si da
gjarde atminstone sa mycke nytta sa ho feck
mat i mun a' skuck att ja skulle latta bli
Men si attur den dar dan sa sklar att karinga ma
saj te ga ut i tjupa barhuset liska far di ut a' ho
a' rakerar sa in lilla falle linn saj att de va en tar
embuske a' dar far so slog di saj ner dar kanvita

J vallet och kvalet

av Gustaf Fröding

1 Han är änklings o gammal o skallig o krokig
Han är hård emot folket och grunig o quedig
Ja se lagn jag den, ja se da' var jag taktig
Och tvi dig den smälthans och tvi dig och tvi dig
Får resten har smälthansen barn
Na' sa' naggum sa' naggum ja' taru.

2 Men ändå när jag tänker på gården och gröden
Da' de småflata soven och nyalkstunna karna
Och vad fatiga jantlar få sitta på godan
Får kläder till kroppen och läder till skarna
Da' tänker jag alltid som se'
Hm! kanske ja, kanske ändå

3 Men vist är det sant att jag lovat en annan
Att bli hans när han kommer tillbaka från Atlanten
Han är ung han har knalliga lockar i pannan
Han är fin se' han skiner den fatige janten
Och jag tror att jag föll honom kär
Om han blott om han blott vore här.

4 Men ändå kan jag inte bli kär
Di' den ställiga stugan där kittla
Om får dragas med gubbe
Han är gammal och sjuk
Det är mycket att få,
Det är syndigt at

5 Det är så
Den en &
Får d
Och
(

28